

LUTHERSK KIRKETIDENDE

INNHold

Opersjon advent / Alkohol i teologisk etikk og i praktisk kirkeliv / Gravferden – Homiletiske og pastorale utfordringer i dag / Fra bokfronten / Fra bispedømmerådene og Kirkedepartementet

SØNDAGSTEKSTEN

2. s. e. Kr. åp.dag - Rosario Franck Obrestad

Vingårdssøndagen - Marian Eigeles

Såmannssøndagen - Bimala Khatri Ness

Så lenge Gud er kjærlighet, Gud elsker oss, vi bys å elske Gud, vår neste og oss selv, og å elske av hjerte og sjel, kraft og forstand – så må kjærligheten sies å være sentral i det evangelium vi er satt til å forkynne.

Opersjon advent

Vår kollega Grundtvig sa at "om vennskap og kjærlighet bør man ikke tale meget - og meget sakte". Jeg googlet ordet kjærlighet og fikk 4 570 000 treff på 0,05 sekunder - så det er mange som ikke har fulgt Grundtvigs råd.

Jeg vet ikke hvilken sammenheng ordene hans falt. Kanskje var han redd for at det skulle gå inflasjon i store ord - at vi skulle komme til å snakke noe i stykker? Det er i så fall en forståelig frykt. Ord kan skape, åpne, nære.

Men de kan også stenge, forflate, trivialisere, ødelegge. Tross den faren - som prester kommer vi ikke unna å snakke mye og høyt om kjærligheten. Så lenge Gud er kjærlighet, Gud elsker oss, vi bys å elske Gud, vår neste og oss selv, og å elske av hjerte og sjel, kraft og forstand - så må kjærligheten sies å være sentral i det evangelium vi er satt til å forkynne.

Vi nærmer oss jul - eller den nærmer seg oss. Den kommer jo til oss. Med Kjærligheten, med stor K. Noen av oss synes det er fantastisk å preke i julen - andre av oss sliter med å finne finne ord for den samme sterke fortellingen år ut og år inn. Kanskje kjenner vi på frykten jeg lurer på om var Grundtvigs anliggende - å snakke det i stykker? Julen er jo ufattelig mysterium - og den er halm og kuruker, og slitne og glade mennesker. Ungeskrik og englesang. Og den store, store kjærligheten.

Det var ikke denne store kjærligheten som var mest synlig i adventstiden for et par-tre år siden. "Operasjon advent", kalte politiet det. En stortilt aksjon mot blant annet ulovlig innvandring. Lagt til starten av desember, derav navnet. Nettopp navnet gir noen av oss ubehagelige assosiasjoner - til hin første adventstid, og et ungt, slitent, fødende par, som også møtte stengte dører da de søkte ly og beskyttelse. Enhver advent er det mange som banker på stengte dører, i jakten på et annet og bedre liv.

"Operasjon advent", kan folk flest kalle det; denne tiden vi nå er i. For mange er førjulstiden en slags operasjon, i det at den må planlegges uhyggelig nøye for å bli rimelig vellykket. Egne og andres forventninger er breddfulle av hva vi kan og bør få med oss av juleforberedelser - og det er nok til å senke enhver husfar eller husmor som ikke snart har sju slag i kakeboksene, designpynt til juletreet og julegardiner. Eller som i løpet av kort tid ikke har unnagjort fem vellykkete julepyntverksted og juleavslutninger, ett vellykket kjolekjøp og seks julebord + økt den bruttonasjonale julehandel (BNJ) med enda noen tusenlapper. Pluss hatt krybbevandring og julegudstjenester til den store gullmedalje...

"Operasjon advent", kan de kalle det; de som

opplever at desemberukene enda mer enn resten av året handler om å overleve. Fordi det rådende bildet av julen er så preget av strøken familiehygge og velstandskos, fester og fellesskap, at følelsen av å være utenfor blir enda større. Fordi man gruer seg til å være sammen med familien - eller til å savne familie. Fordi man ikke har råd til kjolen, maten, gavene, pynten, konsertene. Fordi man er spiseforstyrret og redd for all spisingen. Eller fordi man er for sliten eller redd til å være glad. Takk Gud for Frelsesarmeen og Bymisjonen, så får vi andre gjøre det vi kan der vi er.

"Operasjon advent", kunne Gud kalt det. Kanskje gjorde han det, der han satt og holdt familieråd med englene, for å finne ut hva som skulle til for å redde verden og fellesskapet med menneskene. De fikk en stor og helt ufattelig idé: I et nyfødt spedbarn i en krybbe ga Gud oss håp, kjærlighet, tilgivelse, trøst, evig liv. Kjærligheten - med stor K.

Julen er ikke nødvendigvis forståelig, men ufattelig flott. Julen gir Gud kropp og ansikt. Julen gir en sterk møteplass mellom Gud og mennesker - og mennesker i mellom. Julen forteller oss om den store kjærligheten. Kan vi klare å formidle det?

Jeg mailer med gode kolleger og bytter ideer og knagger til juleprekene. Leser Lurketidene :-). Og prøver å kjenne godt på den guddommelige kjærligheten. Ta imot den og få den skikkelig ned i kroppen før jeg skal dele den med andre.

Morten Holmquist, lærer på UKT (Ungdom, Kultur og Tro) på MF har ledet en stor undersøkelse blant 1000 ungdommer i 4 fylker, om deres forhold til livet og til religiøs tro. Svarene får vi ikke presentert før på nyåret, men jeg leste i et intervju med ham at noe av det som er tydelig i materialet, er at det som betyr mest for ungdommene, er relasjoner. Eller med et annet ord: Kjærlighet, på et eller annet nivå. Ikke så overraskende.

Jeg tror mange av oss har erfart det - at kjærligheten, tilhørigheten, relasjonen til et troende menneske og helst et troende fellesskap, er avgjørende for tro og vei til tro. Det er så enkelt og banalt, og så vanskelig. For Jesus

legger lista høyt når det gjelder kjærligheten. Vi trenger hele tiden å øve oss i å være en elskende kirke. Som både bekrefter og utfordrer det livet vi møter - hos oss selv og andre. Heldigvis kan vi leve på nåden. Paulus snakker om å kjenne Guds godhet som driver til omvendelse - tenk om det kan være den pregende kraften i våre fellesskap og våre julegudstjenester?

Min generasjon er vokst opp med stadige "5 om dagen"- frukt og grøntkampanjer for folkehelsen. Jeg har mine "5 om dagen" for fellesskapet og kjærligheten: Tro - Tilstedeværelse - Tydelighet - Tabbekvote - Tid.

Vi trenger Tro. Vite hva vi tror på, hvem vi tror på, hva vi bygger livene våre på og er villige til å kjempe for. Hva som gjør livet verdt å leve og jobben verdt å gjøre. Og øve oss i å være tro mot det.

Vi trenger å være Tilstede. Det er klisje, men klisjeer snakker ofte sant. Vi har ikke troverdighet hvis vi møter mennesker uten å være der med hele oss. Hans Børli snakker om

"bebodde øyne". At det er noen der inne - som ser, tar imot, responderer.

Vi trenger Tydelighet. Våge å by på oss selv, både troen vår og livet vårt. Våge å satse, ta noen valg og hvile i dem, klinkke litt til. Våge å si fra om det vi synes er bra og det vi er uenige i.

Vi trenger Tabbekvote. Generøsitet. Varme. Både i forhold til oss selv og til andre.

Ikke tvære på egne eller andres feil. Gå litt på skattejakt, også når det er hardt arbeid.

Vi trenger Tid. Og vi må ta oss tid for å ha tid. Øve oss i å prioritere. Være fokusert. Puste dypt. Vite at det som er viktigst, ikke alltid roper høyest.

Kjære Grundtvig. Nå har jeg talt meget - om både julen og kjærligheten. Nå stopper jeg.

Paulus snakker om å kjenne Guds godhet som driver til omvendelse – tenk om det kan være den pregende kraften i våre fellesskap og våre julegudstjenester?

SUNNIVA GYLVER
sunniva@gylver.no

Redaksjonen ønsker alle våre lesere, annonsører og medarbeidere en velsignet feiring av Kristi fødselsfest. Vi takker for alt godt samarbeid i 2006 og ønsker dere alle velkommen tilbake neste år.

Alkohol i teologisk etikk og i praktisk kirkeliv

AV INSTITUSJONSPREST ARILD VØLLESTAD, ROGALAND A-SENTER

Forholdet til alkohol er et viktig praktisk spørsmål for mange mennesker, med store ringvirkninger for helse, livskvalitet og oppvekstforhold. Dessuten er alkohol de siste tiår blitt en viktig livsstilsmarkør, et symbol på frihet, som i seg selv bør påkalle teologisk gjennomtenkning.

Nylig bladde jeg gjennom en del teologiske etikkbøker fra ca 1970 og fram til i dag med henblikk på dette tema. Uten at min gjennomgang på noen måte var fullstendig, bekreftet den det jeg ante, nemlig at det som en hovedregel ikke omtales. Dette synes å være uavhengig av forfatterens teologiske ståsted. Hyppig omtalte temaer er derimot f. eks. ekteskapsetikk, bioetikk, forholdet til menneskerettigheter. Tillat meg å komme med to gjetninger om mulige grunner til den utbredte taushet både nasjonalt og internasjonalt.

Gjetning 1: *Hvis den aktuelle forfatter selv tar seg et glass i ny og ne, opplever han eller hun seg følelsesmessig hemmet i å behandle temaet alkohol.*

Hvis det er tilfelle, er det etter min vurdering en uhyre dårlig begrunnelse. Det er å gi etter for avholdsfolkets monopolisering av dette tema, og å bidra til tabuisering. Overført på andre livsområder vil det f. eks. være som å avstå fra å uttale seg om trafikksikkerhet fordi man selv kjører bil!

Gjetning 2: *Innenfor områdeetikken er det i dag så mange kompliserte temaer å sette seg inn i at mange forfattere ikke makter å sette seg inn i temaet alkohol.*

En slik begrunnelse har jeg bortimot ubegrenset forståelse for! Bortsett fra at det også er krevende å sette seg inn i ekteskapsetikk, bioetikk og menneskerettigheter, så det handler jo om prioritering.

Men siden det i lengden er bedre å tenne et lys enn å forbanne mørket, vil jeg nå henlede oppmerksomheten på de gode ansatser i nyere tid til dette tema som springer ut av etikk-miljøet på MF (for noen av dere vil dette være kjent).

Det begynte med to tidsskriftartikler av professor Axel Smith rundt 1990, som det fører for langt å omtale her. Men jeg vil nevne et innlegg av professor Lars Østnor i Luthersk Kirketidende 1994, s. 613-20. Viktige punkter her er hans erkjennelse av at teologiens arbeid med dette har hatt "ufullstendig kjennskap til alkoholforskningens resultater". Videre ser han det uheldige i at kristent inspirert edruskapsarbeid ofte har underslått de bibeltekster som omtaler vin positivt, og skriver: "Enhver aktuell teologisk refleksjon omkring alkoholproblemet må fastholde den grunnleggende ambivalens i Bibelens tilnærming til enhver omgang med mat og drikke". Viktig

er også hans påstand om at "alkoholproblemet i dag må tas på alvor somet sosialetisk tema" (det var dette som etter min mening tankeløst ble oversatt under den såkalte sosialetiske vekkelse på 1970-tallet). Med dette har Østnor lagt et grunnlag for å rive alkoholspørsmålet ut av en snever adiafora- og merkesaksideologi, og heller å se alkohol primært som et allmenne-etisk tema etter første trosartikkel, med gode muligheter for samspill med sekulære faginstanser og miljøer.

Et steg videre kom formidlingen av det etikkfaglige arbeidet med alkohol i artikkelsamlingen "In vino veritas? - rusmidler og etikk", redigert av professor Gunnar Harald Heiene i 2000. Det er forresten ikke en rent teologisk bok, der er bidrag også av humanetikeren Lars Gunnar Lingås og helsepolitiker og Ap-mann Bernat Bull - et eksempel på nyttig samarbeid på tvers.

I 2001 kom boka "Felleskap og ansvar - innføring i kristen etikk", skrevet av Gunnar Harald Heiene og amanuensis Svein Olaf Thorbjørnsen. Av teologiske etikk-lærebøker jeg kjenner til er dette den eneste som klarer å behandle alkoholspørsmålene helhetlig. De plasserer alkohol under hovedoverskriften "Forbrukerkultur eller solidaritetskultur?" - og det er selvfølgelig der det hører hjemme i vår tid! Jeg begrenser meg her til følgende sitat: "Det skjer noe med oss mennesker i forbrukersamfunnet, og vi må selv ta kampen opp for ikke å bli fanget inn av en mentalitet som truer med å ta fra oss vår frihet og vår identitet. Etikk har også noe med vårt liv som forbilder å gjøre. Vi har ikke innfridd vår etiske forpliktelse bare ved å ta standpunkt til bruk eller ikke-bruk av alkohol".

Akkurat dette siste er etter min vurdering en av bokens viktigste setninger. Måten vi begrunner og etterlever vårt standpunkt på er avgjørende.

Men hvor i all verden blir disse fornuftige synspunkter av i det praktiske kirkeliv?! Først og fremst møter jeg taushet og tabuisering, som det ofte er vanskelig å få tak i. Bak det tror jeg ofte ligger en ulmende angst for i det hele tatt å drøfte forholdet mellom måtehold og totalavhold. Dessuten gjør det seg gjeldende en rotete blanding av skapelses- og forløsningsargumenter, for ikke snakke om selektiv bibelbruk. Slikt svekker troverdigheten i kirkelige bestrebelser på å redusere alkoholenes mange ganger bevisstløse plass i dagens samfunn. Jeg frykter også at det kan svekke kirkens evne til samhandling med den rusfaglige profesjonalitet, og svekke evnen til samarbeid på tvers i ruspolitiske organisasjoner.

Det er oppstått et tomrom etter at det kristne avholdsmonopolet smuldret opp. I dette tomrom er der en del kristne som, underlagt pendelens lov, er disponert for å velge den ureflekterte frihet fremfor den gjennomreflekterte solidaritet. Men vi lever i en tid hvor ferdigtygde standpunkter ikke lenger kan tres ned over hodet på folk. Og det er ikke flukt fra ansvar når folk føler trang til å vurdere selv (jfr Romerbrevet 12:2 "...så dere kan dømme om hva som er Guds vilje"). Så i stedet for å akke og øje oss over tidens forfall, synes jeg vi skal forstå disse mennesker og miljøer og møte dem med fri og fylldig argumentasjon. Etikk-miljøet på MF har gitt en god håndrekning her.

Menighetsprest i Ørje sokn

Det er ledig 50 % stilling som menighetsprest i Marker prestegjeld, Borg bispedømme med Ørje sokn som særskilt arbeidsområde. Stillingen lyses ut for en periode fram til august 2009 med mulighet for forlengelse.

Hele annonsen finner du på marker-prestegjeld.no

Gravferden – Homiletiske og pastorale utfordringer i dag

AV THORVALD KOLSHUS

Jeg hører singlingen av glass mens jeg skriver. Ikke minst for en som nylig fra pårørende har fått en klage til min biskop over dårlig utført tjeneste ved en gravferd, kan det være grunn til å la steinene i mitt glasshus ligge. Likevel: saken som overskriften antyder, er så viktig at jeg våger meg frampå.

Mitt utgangspunkt er at gravferdene er i dag den desidert viktigste samlingsplass kirken har for å få formidlet sitt budskap om "Livet, døden, oppstandelsen og vårt håp i Kristus", altså prestetjenestens viktigste anliggende. Denne formidlingsmulighet får vi som prester stadig lagt i våre hender, for en stadig stabil tilhørerskare av alle slags mennesker, med alle slags forestillinger om kristen tro, eller mangel på tro, mens statistikkene totalt for landet forteller om en tydelig nedadgående tendens når det gjelder gudstjenestebesøk. Men mens vi i kirken jobber ganske bra med gudstjenesteliv, forkynnelse, liturgi og nye tiltak der, er det lite oppmerksomhet rundt gravferdens innhold, endog i teologiske fora og litteratur. Et par prester i mitt bispedømme (Oslo) har de siste 20 år brukt en studieperm til å gå rundt i gravferder og lyttet, intervjuet og notert ting, som de så har bearbeidet og informert og ut-

fordret oss kolleger på. Det blir likevel beskjedent i forhold til det behov for pastoralt og homiletisk arbeid som nå synes nødvendig.

1.) Uro over situasjonen.

De senere år har jeg stadig oftere måttet delta i gravferder som "vanlig" sørgende. Iblant har jeg gått med en god følelse etterpå: her har virkelig både de sørgendes og kirkens anliggende blitt ivaretatt på en utmerket måte. Altfor ofte har jeg imidlertid også forlatt kapellet med en tomhetsfølelse: presten gjorde ingen store feil, men han/hun hadde heller ikke særlig mye å gi oss! Og dessverre har det også vært ganger hvor jeg har vært helt fortvilet når jeg har forlatt kapellet: dette var for dårlig, kort og godt! (Uten selv å ha brakt saken på bane har jeg et par ganger blitt utfordret av unge, tenkende mennesker på det etterfølgende minnesamværet til å si høyt hva jeg mente burde vært sagt og gjort, for de var sterkt kritiske til det som var gjort av forrettende prest.)

Mine erfaringer er ikke begrenset til noen spesiell type eller kategori av prester. De svake innslagene kommer fra hele aldersskalaen av begge kjønn, såkalt "dyktige prester" og

kjendisprester såvel som de mer alminnelige iblant oss. Min uro har basert seg på erfaringer fra Oslo, der geskjeftige begravellesbyråer og presset tid i gravkapellene har bestemt mye i prestens handlingsmåte ved gravferden. Men problemet fins flere steder. For en tid siden ble jeg oppringt av en god venn i en annen by, som fortalte at han på to dager i embets medfør hadde vært i tre gravferder. Det ble tankevekkende da han, som en godt reflektert person, men med minimal kirkelig interesse og bakgrunn, spurte: "Skulle ikke dere prester også ha et kristent anliggende i det som foregår ved en gravferd?" Etter å ha hørt hva han fortalte om sine opplevelser, må jeg gi ham full grunn til å stille spørsmålet.

2.) Gravferdssaker må topprioriteres i prestehverdagen.

Jeg kjenner innvendigene når jeg setter overskriften på dette avsnittet. 39 års menighetspresttjeneste, 1820 gravferder og 7 gravferder på 9 dager ganske nylig gjør meg ydmyk overfor oppgaven. Likevel: vår viktigste anledning til å fungere som pastor og forkynnere må ikke skusles bort ved at vi ikke har tid, ikke nok folk, ikke nok krefter, ikke nok informasjon til å gjøre topp innsats. Hver gang. Etter mitt syn er det imidlertid intet mindre enn topp innsats og konsentrasjon som kreves av oss fra både den kirke som har ordinert oss, og det folk vi er satt til å være hyrde for, ikke minst de sørgende.

Noen tanker om hva som kan gjøres for å heve "kvaliteten" på de gravferder som vi prester alltid har det overordnede ansvar for uansett, er nå på sin plass. Jeg har bevisst ikke slått opp i faglitteraturen om temaet, men bygger bare på det som preger min egen tankegang, og som bunner i min ordinasjon.

Hovedtanken er at *det må være en enhet og sammenheng i alt vi gjør og som ellers gjøres, i forbindelse med en gravferd. Denne sammenheng skal ha det sikte at vi representerer kirken og kirkens Herre.* Dessuten (hva jeg hver gang sier halvhøyt til meg selv i sakristiet): Dette er den ene og eneste gangen!

For å gjøre sammenhengskriteriet forståelig og praktisk gjennomførbart, vil jeg dele gravferdsprosessen inn i tre deler og kort kommentere hver av dem:

a.) Sørgesamtalen.

Den er helt grunnleggende for prestens arbeid. Den må gis tid og foregå ansikt til ansikt med de pårørende. (Viktig også: så sant mulig, få mer enn en med på samtalen, ikke minst hvis det er flere søsken blant de nære pårørende.) Det er lett å bli lurt av manipulatorer.) Vi bør ikke gi inntrykk av at vi sitter der bare for å få momenter til gravferdens minnetale, men at vi er ute etter de sørgendes egen situasjon. Som en følge av det må vi skaffe oss kunnskap om avdøde, og de sørgendes forhold til ham/henne. Mistanke vi måtte få om at det var sider i avdødes liv som ble vanskelige for omgivelsene, må vi få skikkelig rede på, eventuelt også gi støtte til sørgende som måtte ha lidd på grunn av dette.

Ingen sørgende må få lov til å "kuppe" sørgesamtalen ved mye snakk, eller helt motsatt med taushet. Selv om vi skal lytte mye, må vi for samtalen ha en ramme som må fylles, men heller ikke sprenges. Den avdødes vita må ikke bli eneste tema. Når de vesentligste data i hans/hennes liv er kommet fram, bør temaet forlates for å få fram den avdødes egenskaper, relasjoner, sosiale sans, kort sagt væremåte. På bakgrunn av dette bør så presten ganske detaljert gjennomgå gravferdsritualet, hvor både de menneskelige sider, eventuelt også med medvirkning av pårørende, og Guds ords plass skal vektlegges. Presten må i denne delen av samtalen få de pårørende med på det som skal skje, bekrefte sin støtte til dem under gravferden, og endog forplikte seg på at han/hun vil gjøre sitt ytterste for at avskjedsdagen kan bli maksimalt meningsfylt. De pårørende har i sin sorg rett til å vente at det blir en tung dag, men en dag de likevel kan ha positive forventninger til.

At sørgesamtalen også kan ha en rekke andre elementer, eventuelt at det kan være behov for flere sørgesamtaler både før og etter gravferden, lar jeg her ligge. Poenget for meg er innlevelsen i både de dødes liv og de levendes tilstand, og Guds ord til oss alle akkurat nå.

b.) Liturgi og ritual.

For mange prester blir dessverre dette ofte et "hvileskjær". Eller man satser på å komme fortest mulig gjennom lesningene. Eller man fristes til å velge lesetekster som for folk flest

sier minst mulig, og i hvert fall intet kontroversielt. Det er et faktum at i mange gravferdsritualer i kapellene finner man overstrykninger, parenteser eller tilføyelser og rettelser med penn eller blyant. Særlig rammer dette ord som inneholder "dom" eller antydninger om to utganger på livet. Det beroliger heller ikke at ritualets blad hvor 1.Kor 13 står, er gjennomtrukket til det uleselige av prestefingres svette, med alle tegn på at dette svært vanskelig tilgjengelige bibelavsnitt er blitt lest i tide og utide.

Mitt poeng er: tekstlesningen er umåtelig viktig! Den skal binde sammen minneord og andakt, og den må utføres skikkelig. Helst bør den fremføres utenat forat man kan følge forsamlingen med øynene hele tiden, og i hvert fall leses langsomt og tydelig. En skikkelig tekstlesning kan iblant redde en dårlig minnetale eller andakt, men dårlig tekstlesning kan ødelegge en ellers godt gjennomført gravferd.

3.) Minnetale og andakt.

Egentlig burde de to elementene holdes fra hverandre, for de har forskjellig sikte. Men de er begge avhengig av prestens grep på situasjonen og hører også til en viss grad sammen.

I Våre gravferder blir av folk flest bedømt utfra hvordan vi utfører minnetalen. (Det er neppe mange som fremdeles praktiserer å gå fort over minnetalen for å legge mer vekt på andakten. Både menneskelig og teologisk er dette uholdbart.) Her får vi resultatet av vår innsats under den forutgående sørgesamtalen. Vi skal merke oss: under den ovennevnte telefonsamtalen fortalte min venn at han hadde tatt tiden på den ene gravferden. Den varte i 55 minutter (noe langt, vil noen si. Jeg synes det ligger på grensen, men akseptabelt), og av disse brukte presten 27 minutter til minneordene. Detaljene i livet var av typen: hvor og når avdøde gikk i den og den klassen på barneskolen, og hvilke venner han hadde hatt der. Mine erfaringer er også at det er lett og greit å ha mange årstall, bosteder, jobber etc. å holde seg til. Da sier man i hvert fall ikke noe galt. Men om avdøde sier man da svært lite!

Det er her på sin plass å minne om Gravferdsritualets ordlyd: "Et kort (*uthevet av meg*)

minneord sies her av presten---. Det bør inneholde noen biografiske momenter med særlig vekt på hva avdødes liv har betydd for dem som stod ham/henne nær.--". Når jeg i sørgesamtalen har spurt hva de pårørende ønsker at det skal bli lagt vekt på i minnetalen, er svaret nesten alltid: få fram hvordan han/hun var av vesen og karakter. Hvis det var klare og godt kjente problemer i avdødes liv, bør også dette frem i minnetalen, ikke i detalj, men på en måte som viser at presten også har kjennskap til problemene og ønsker å gi et sannferdig bilde av avdøde, uten å såre noen, eller krenke avdødes minne. I det hele bør prestens holdning være: ikke alle sannheter skal sies, men det som sies, skal være sant! Ikke for langt, men heller ikke for kort, og alltid med engasjement.

Siden minneordene kommer tidlig i gravferden, er det nødvendig at de er gode og treffende og fremført med innlevelse og forståelse. Et lite feiltrinn her gjør ofte at forsamlingen faller av lasset. Da er skaden som regel uopprettelig. (En øyeblikkelig bønn om unnskyldning for en tabbe kan iblant rette opp noe, men slett ikke alltid.)

II. Flere av de gravferdsandakter jeg har hørt, bærer bud om at dette er noe presten nærmest er sjenert over å stå fram med. Eller det er noe man fortest mulig vil bli ferdig med for å komme over på mer "sikker grunn": Fader Vår, som de aller fleste er positive til å høre, og endog selv delta i.

En annen betenkelig sak: andaktene lukter ofte sterkt av arkiv og møllkuler, noe stoff man har funnet frem i bunken. Det er her homiletikken setter krav. For å få helhet over gravferden bør presten med en gang etter sørgesamtalen tenke over hvilken tekst som skal brukes, og så arbeides det med denne på skikkelig vis i dagene frem til gravferden. For min del har jeg funnet hjelp i å bevisst holde tilbake et av avdødes hovedtrekk i minneordene, og i stedet begynne andakten med dette trekket, for så å trekke fram andaktsordet, som enten understreker egenskapen og fører oss inn i et bibelsk tema, eller viser forskjellen på vår menneskelige verden og Guds verden. Andakten blir ofte et høydepunkt når forsamlingen får en slik "innføring". Prestens tanke må være: alt han ellers gjør og sier i

gravferden, kan egentlig hvem som helst si. Andakten derimot står presten alene om, innfor Gud og mennesker på vei til liv og død.

Et siste moment skal nevnes: kampen mot arkivlukt og fristelse til å gjenta kan vinnes f.eks. ved å kaste alle manus umiddelbart etter hver gravferd. Da må man neste gang skru tankegangen omkring gravferden på null, og arbeidet blir virkelig nytt for prest og forsamling.

Sluttord:

Det som her er skrevet, er bare begynnelsen til en tankeprosess som må til hvis vi skal heve kvaliteten på vår viktigste pastorale og homiletiske oppgave framover. Prosessen er krevende, men det er vårt pastorale kall å ta utfordringen. Da vil også en rekke andre utfordringer melde seg etter hvert for den samvittighetsfullt arbeidende prest, utfordringer som vi skal møte med åpent sinn.

Aktuelt fra Luther Forlag

Espen Ottosen

SLIPP STEINENE

Om å være tydelig uten å fordømme

Espen Ottosen har de siste årene stilt opp både på tv og i radio. Ikke sjelden får han råd om å la være. Begrunnelsen er gjerne at kristne blir oppfattet som moralister og fariseere ved å være i mot alt mulig.

I denne boken stiller han spørsmålet: Hvordan bør kristne opptre for å unngå å bli oppfattet som fordømmende - og samtidig ikke bli feige?

Kr 148,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Aktuelt fra Luther Forlag

Anfin Skaaheim

HAN SOM SLO AN TONEN

Et portrett av Trond Andersen

Tro om noen enkeltperson har betydd mer for det kristne sang- og musikklivet i Norge siste halvdel av 1900-tallet enn Trond Andersen? Hans allsidighet og spennvidde var unik. Han var et raust menneske med hjertet utenpå, og med en entusiasme som berørte alle. Boken gir et levende og troverdig møte med Trond slik vi kjente ham.

Kr 198,-

Svein Granerud

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

FRA BOKFRONTEN

Halvor Nordhaug:

En kirke for folket.

En debattbok om statskirke og folkekirke.

Luther forlag/Oslo 2006. 140s.

Rektor ved Det praktisk-teologiske seminaret på Menighetsfakultetet, Halvor Nordhaug, har skrevet ei debattbok om statskirken og folkekirken. Det er ikke overraskende at han går inn for den mellomløsningen som Gjønnnes-utvalget lanserte med bredt flertall, og som nå sist også Kirkemøtet stilte seg bak med et stort flertall. Boka argumenterer saklig og poengtert for at tiden er overmoden for at kirken tar nok et skritt i retning å løsrive seg fra staten. Den er full av tankestillere, og den støtter seg på mye litteratur fra inn og utland. Boka er ei gullgruve for oss som går inn for mellomløsningen, men spørsmålet blir: Makter den også å overbevise de som er mer usikre?

I sin hilsmingstale til kirkemøtet i år, satte Trond Giske ord på den tryggheten som mange føler i forholdet til statskirken, og som gjør at de ikke vil gi slipp på den. Han sa så: "Jeg vil si følgende til dem av dere som er tilhengere av et skille: Det er her bevisbyrden ligger. Uten at dere kan gjøre medlemmene av kirka trygge på

at det fortsatt kommer til å være slik etter et skille, ja, da blir det ikke noe skille. Vil det fortsatt være en åpen kirke, vil det være en inkluderende kirke, vil alle bli verdsatt og sett, eller blir det et A-lag og B-lag? Hvordan blir denne nye kirka?" Han hevdet så at Gjønnnes-utvalgets største svakhet er at man er for utydelig på å innholdsfylle modellen med lovforankret folkekirke. Hvordan klarer boka til Nordhaug å møte en slik utfordring? Jeg har erfart at denne typen innvendinger er svært utbredt blant folk.

Nordhaug har nok valgt tittelen på boka med omhu: *En kirke for folket*. Han bruker dessuten en ny betegnelse på mellomløsningen: *Nasjonalkirke*. Dermed får han kommunisert at den endrede kirken fortsatt skal være for folket, og at den fortsatt skal spille en sentral rolle i nasjonens liv. Jeg har selv erfart i et menighetsråd hvordan usikre medlemmer pustet lettet ut da de fikk høre at den nye modellen med rette kan kalles både folkekirke og nasjonalkirke.

Boka har fem hoveddeler. I den første delen, *Kirken og staten*, settes fokus på to problematiske sider ved ordningen slik den nå er: Pdes. har samfunnet et problem når det kreves at minst halvparten av regjeringsmedlemmene må tilhøre statskirken. Dette er blitt kritisert av Helsingforskomiteén i 2005, som kaller religionsfriheten i Norge for *inadequate* pga. denne bestemmelsen. Dette er en kraftig kritikk som Nordhaug mener vi bør ta mer inn over oss enn vi ofte gjør. Pdas. har kirken et problem i vår tid når den oppfattes som kirke ovenfra, som maktens allierte. Her støtter Nordhaug seg til flere religionssosiologer. Dette bidrar ikke til å styrke kirkens troverdighet i en tid som er skeptisk til autoriteter. Det som i sin tid fungerte godt da den konstantinske kirke ble etablert på 300-tallet, virker motsatt i dag. Det er tankevekkende å se vår debatt i lys av store kirkehistoriske linjer og verdensvide geografiske perspektiver.

Den andre hoveddelen har overskriften: *Hvem skal styre kirken?* Nordhaug har mange eksempler på og meninger om hvor problematisk det er at regjeringen er kirkestyret med muligheter til å overstyre kirkens egne organer. Men viktigere er hans positive anliggende: Alle kirkens medlemmer har ansvar for å lede kirken. Det ligger i tanken om "det allmenne prestedømme". Derfor bør en kirkeordning i så sterk grad som mulig sørge for at dette ansvaret kommer til uttrykk. Det skjer neppe i en statskirkeordning. På reformasjonstiden var det politiske forhold som gjorde det nødvendig å gå inn for en fyrstestyrt kirke som nødløsning og provisorium. I dag vil økt ansvar for kirkens liv stimulere både frivillig innsats og valgdeltagelse, hevder Nordhaug.

Men hvem skal så gis fulle retter til styring av kirken? Nordhaug mener at det er umulig å sortere kirkemedlemmer i et A-lag og et B-lag. Alle dømte skal regnes med, og kirken skal regne med at alle dømte som engasjerer seg, også er kristne og troende. De som ikke regner seg som det, skal selv få bestemme hva de vil gjøre ut av rettighetene sine. Men dette må balanseres ut mot et innholdsmessig kriterium: Enhver som kommer i en posisjon der man uttaler seg på kirkens vegne, må vise at ens oppfatninger baserer seg på kirkens tro slik den kommer til uttrykk i Bibelen. I Nordhaugs

nasjonalkirke trenger altså ingen å frykte at de vil anses av andre som annenrangs medlemmer. Tvert i mot. Enhver vil kunne settes til oppgaver med mer innflytelse enn før, dersom man selv ønsker det.

I den tredje hoveddelen, *Folkekirken*, settes det fokus på forholdet mellom trosfellesskapet og folkekirken bredde. Her dras det opp tankevekkende perspektiver på den historiske utviklingen fra urmenighet, via den konstantinske kirke og til Luther. Nordhaug er tilhenger av folkekirke brukt i normativ betydning, som et program for en måte å være kirke på. Men han avviser folkekirkeideologien, som er så opptatt av å inkludere alle at den ikke tør å utfordre til synlig praksis. I en pluralistisk tid er ikke lenger forutsetningene til stede for at man kan tolke troen inn i alle kirkens medlemmer, i alle fall ikke i byene og blant de yngre. Dette må folk avgjøre for seg selv. Han skriver s 62: "Men like sikkert som at kirken må være åpen, må den ha et sentrum. Folkekirken skal inkludere alle som ønsker det og samtidig utfordre, hjelpe og trene sine medlemmer til å følge etter Jesus som disipler og stille sin liv og sine talenter til tjeneste for ham. For uten disipler stopper kirken. Også folkekirken."

Her ligger det unektelig en spenning i forhold til at noen kan komme til å føle seg som B-medlemmer av kirken, uten at det er tilsiktet. Men den spenningen vil være der uansett kirkeordning. En kirke må vel uansett utfordre sine medlemmer til synlig praksis?

Etter disse tre hoveddelene, drar Nordhaug konsekvensene i de siste to hoveddelene. Først beskriver han *En ny kirkeordning*. Det han har skrevet til nå, drar i retning av at han går inn for å gjøre kirken helt selvstendig i forhold til staten. Men når også argumentene fra historie og folks trygghet på kirken dras inn, lander han likevel på modellen med den *lovforankrede folkekirke* som et kompromiss mellom ulike hensyn. Dermed mener han at det blir naturlig for grunnloven å nevne kirken i en egen verdiparagraf, det blir naturlig for kirken å medvirke ved nasjonale begivenheter og det er naturlig for kongehuset å tilhøre denne kirken. Den kirkeloven som Stortinget vedtar, bør være så kortfattet som mulig, mest mulig myndighet bør gis til menighetsråd og prostinivået, og det er ikke tilrådelig at økonomien baseres på

medlemsbidrag. Det siste er særlig viktig for å unngå at folk føler at kirken nå stiller flere krav til dem for at de skal kunne være med.

I siste hoveddel gir han tankevekkende innspill til livet i *Menigheten*. Det er interessant å lese hva Nordhaug ser for seg som tyngdepunktene i den fromheten som bør prege trosfellesskapet slik at det ikke bygger opp unødige skiller overfor folkekirkenes bredde. Han vektlegger at vanlige kristne bør trekkes mye mer aktivt inn i gudstjenesten, for det er her Guds folk skapes. Han vektlegger også hvordan kirken bør være synlig i hverdagene, med kristne som lever ut en "kristen folkelighet". Han skriver på s. 117-18: "Dersom folk ser at kirken har en menneskelighet og folkelighet som preges av Åndens frukter, kan det skje at de i kirken vil gjenkjenne den menneskelighet og folkelighet de selv lengter etter, og derfor ønske å bli en del av dette folket."

Nordhaug er innom flere emner enn de som jeg nå har omtalt, og mye av det han skriver, gir viktige innspill til det å være kirke uansett

kirkeordning. Selv oppsummerer han sine hovedanliggender på denne måten på s. 130: "En folkekirke må være for folket og av folket. Kirkens framtid avhenger av at det allmenne prestedømme settes i stand til å bli hva det er. Kirken må være vidåpen og inkluderende, men den må ha et sentrum og et folk av disipler som samles rundt dette sentrum for så å gå ut derfra for å gi Kristus skikkelse i lokalmiljøet".

Boka anbefales sterkt. Det meste av det som står her, kan leses som uttrykk for det som er toneangivende tenkning i kirken, ikke bare som Nordhaugs personlige meninger. Dermed skulle boka punktere alle tabloide advarsler mot en kirke som kommer til å bli styrt av "mørkemenn". Den er skrevet på en lettfatt og engasjerende måte, slik at den skulle kunne forstås av alle med interesse for saken. Den har noter som viser til en fyldig litteraturliste, og den har studieplan for 6 samvær.

Kjell Arne Morland

Aktuelt fra Luther Forlag

Ylva Eggehorn

KRYDRET OLJE

Kvinner i bibelen

Kr 198,-

Fortellingen om kvinner i Bibelen er ofte overgrodd med lag av forestillinger ned gjennom historien - eller ganske enkelt plassert i skyggen av Bibelens mange menn. Men i denne boken åpner forfatteren Ylva Eggehorn de støvete bibelbladene og tegner tretten portretter av noen av Bibelens kvinner: Sara, Hagar, Dina, Maria Magdalena, kvinnen ved Sykars brønn og mange flere.

Oversatt av Eli Haugen

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

SØNDAGSTEKSTEN

Rossario Franck Obrestad, Marian Eigeles og Bimala Khatri Ness

Tekstgjennomgåelsene i Åpenbaringstiden

Også i dette nummeret er tekstgjennomgåelsene skrevet av folk som enten har lang erfaring fra misjonsarbeid eller selv kommer fra kirker med rot i andre kulturer enn vår egen. Denne gangen har vi gledet av å presentere Rosario F. Obrestad, Marian Eigeles og Bimala Khatri Ness.

ROSSARIO FRANCK DE OBRESTAD, født i La Paz, Bolivia, i 1956. Utdannet lege, begynte som turnuslege i et landsby prosjekt for Den Norske Misjonsalliansen i fylket La Paz. Hun er gift og har to barn. I 1992 kom hun til Norge og jobber som miljøarbeider og helseansvarlig på et asylmottak for enslige mindreårige (14 - 18 år) i Lyngdal. Hun er sammen med familien sin aktive i Austad menighet i Lyngdal og sitter i hovedstyret i Misjonsalliansen

Marian Eigeles vil være kjent for mange av våre lesere. Han er Jesus-troende jøde med bakgrunn i Romania og Israel. Han bodde i Norge i en årrekke og har tatt teologisk utdanning på MF. Gjennom en årrekke har han profilert seg i debatten om forholdene i Midt-Østen og gjennom sitt engasjement for sine trossøsken i Israel.

Bimala Khatri Ness kommer fra Bungamati litt utenfor hovedstaden Kathmandu i Nepal og vokste opp i en hindu-familie. På begynnelsen av 1990-tallet kom hun i kontakt med den norske skolen i Kathmandu. Hun ble døpt i 1995 ble hun døpt. I 1996 giftet hun seg med Frode Ness og flyttet til Norge. Bimala og Frode ble engasjert i Skårer menighet i Haugesund, og har gjennom sitt engasjement i menighetens formidlet støtte og hjelp gjennom mange år til menigheter og barnehjem i Nepal.

2. søndag etter Kristi åpenbaringsdag

21. januar 2007

Prekatekst: Johannes 2, 1-11

Lesetekster: 2 Mos 33, 18-23; Tit 2; 11-14

Møte med teksten:

I hvert samfunn finnes tradisjoner og sosiale regler som ikke er skrevet i bøker, men vi får dem gjennom "morsmelken," pleier vi å si. Hvilket som helst land man kommer fra, så

er et bryllup et av samfunnets høydepunkter. Det er to familier som blir ett gjennom en åndelig og sosial begivenhet. Da er det veldig viktig å forberede bryllupsseremonien og festen. Alle forberedelsene før bryllupsdagen er krevende. En må ha oversikt over det som skal pyntes, det som skal serveres og det som skal sies, sånn at det kan bli et godt minne, ikke bare for bruden og brudgommen, men for familiene og venner rundt dem også. Det hele

foregår i en blanding av glede, usikkerhet og stress. Hvis noe går galt, kan det bli en skam for brudeparet eller familiene. Når jeg leser teksten i Johannes 2, 1-11, kommer det fram flere minner fra mitt egen bryllup og jeg kan forstå Marias bekymring da hun oppdaget at de ikke hadde mer vin, og hva dette kunne bety for brudeparet eller familien?

Det var ikke vin som manglet i mitt bryllup. Dagen jeg giftet meg, begynte med noen misforståelser, basert på at vi tilhørte to helt forskjellige kulturer. For det første, familien min tilhørte den katolske kirken og de var skeptiske fordi vi giftet oss i en luthersk menighet. Alle, unntatt de norske gjestene kom til kirken en halv time for sent. Etter velsignelsen dro vi og våre gjester til et hotell som ligger ved den mektige Titikakasjøen, en god time fra La Paz. Da vi kom fram, fant vi at hotellpersonalet ikke hadde forberedt noe til bryllupsfesten. Ingen fine hvite duker, ikke en eneste blomster på bordet. Hva hadde skjedd? Om det var misforståelser, dårlig kommunikasjon, uklare beskjeder, var det for sent å avklare. Hva kunne vi gjøre? Vi måtte bare svinge oss i en god latinamerikansk/norsk stil for å ordne alt i en fei og da alt kom på plass var gleden tilbake. Og vi har gode minner fra den dagen, i hvert fall kan vi le av alt som skjedd. Men tilbake til teksten, det er sikkert at gjestene og kjøkkenmesteren kommenterte den gode vinen som ble spart til sist, mens brudgommen er usikker på hva som har skjedd. Hva tenkte tjenerne som fylte de seks vannkarene, om Jesus? Og Maria, hun fikk se at vinen manglet og gikk direkte til Jesus og nevnte dette for ham. Var hun sikker på at Jesus kunne gjøre noe for å hjelpe? Hvilken rolle spiller Maria i denne fortellingen, er det tilfeldig eller er det symbolikk i den?

Maria, Jesu mor

Jeg vokste opp i en katolsk kontekst hvor Maria har mer aura som et guddommelig vesen enn kvinnen som vi leser om i Bibelen. Den katolske troen preger hele samfunnet vårt. Maria som guddommelig, jomfru og lidende mor er et forbilde for kvinner i Latin-Amerika. Når man er blant evangeliske kristne, er hun nevnt veldig lite eller ikke nevnt i det hele tatt,

for å markere grensen mellom den katolske troen og den evangelisk-kristne troen.

Hva sier Bibelen om Maria? Vi vet ikke hvor hun ble født, eller om hun gikk på skole, eller hvordan hun så ut. Bibelen forteller at før hun ble født, ble det skrevet om henne. (Jes. 7, 14) Hun ble valgt av Gud (Luk 1, 26-38). Hun blir gjenkjent av Elisabeth: "Hvordan kan det gå til at min Herrens mor kommer til meg?" (Luk 1, 43) og hun beskriver seg selv som Guds ringe tjenerinne og salig for de store ting Herren har gjort mot henne (Luk 1:48).

Teksten forteller at hun går til sin sønn for å finne hjelp i en vanskelig situasjon. Var hun da klar over at sønnen kunne gjøre under? I Luk 2,19 står skrevet at da Jesus ble født, fortalte gjeterne alt som var blitt sagt dem om dette barnet, men "Maria gjemte alt dette i sitt hjerte og grunnet på det". Hun ble ikke forbauset som alle de andre. Hun gjemte og sammenlignet ordene både fra engelen Gabriel og det hyrdene hadde sagt. Nå etter 30 år kom hun med forventninger til Jesus, visste hun at tiden for Jesus hadde kommet?

Hva representerer Maria for oss? Å bli valgt av Gud for å bli gravid utenfor ekteskap var det samme som å bli dødsdømt i det jødiske samfunnet på den tiden. Men hun viser glede, tillitt og ærefrykt fordi Gud hadde valgt henne (Lukas 1,38). Gjennom hennes lydighet skjedde alt det som profetene hadde sagt og skrevet om i det gamle testamentet. Gjennom hennes ringhet kunne Gud vise sin Frelseplan. Vi leser i Bibelen at Gud bruker alltid utvalgte mennesker for å fullføre sin plan. Men for å fullføre den trenger han deres tillitt og lydighet. Maria hadde tillitt til Jesus. Hun sa til tjenerne at de skulle gjøre alt hva Jesus sa. Og tjenerne var lydige. Selv om kanskje de ikke forsto hva de gjorde. Det var ikke vann som manglet på festen, det var vinen. Hvorfor skulle de bære vann og fylle det i karer av stein som man brukte til renselse?

Vann til god vin

Vann betyr liv på jorden. Vann gir oss mat og vekst. Vann er en velsignelse. Moses fikk beskjed om å sette et vaskekar med vann i mellom møteteltet og alteret. Der skulle Aron og hans sønner vaske hendene og føttene for ikke å dø. (2. Mos. 30,21). Det var en evig

ordning for Aron og hans ætt, i slekt etter slekt. Etter jødiske tradisjon var det også nødvendig å ha vannkar i husene i Jesu tid. Ingen spiste før man hadde vasket hendene (Mark. 7,3). Når gjestene kom på besøk, vasket husets slaver føttene deres (Luk 7,44). Vannkarene var store, og vann var vanskelig å få tak i. Tjenere måtte bruke tid og krefter for å hente vann fra brønnen og fylle opp karene.

Tjenerne som Maria snakket til var sikkert trøtte etter å ha vasket føttene til alle gjestene som kom til bryllupet. Men allikevel gjorde de hva Jesus sa. De fylte opp vannkarene helt til randen. Så skulle de øse opp og bære det til kjøkemesteren. Det ble vin av vann uten at Jesus hadde sagt et ord. De hadde vært vitner til et under uten å vite når og hvordan det skjedde. Bekreftelsen kom da kjøkemesteren viste begeistring for vinen. Han hadde ikke forventet en så god vin til slutt. Som den øverste av tjenerne var kjøkemesteren vant til at husherren serverte den gode vinen først. (Joh. 2,10).

Det er to bilder som kommer til meg når jeg leser dette verset. Det første bildet er at Jesus kan forandre oss som han forandret vann til vin. Når man hører om personer som er blitt kjent med Jesus og blitt frelst, kan vi høre om forandringer som følger dem. Da kan vi se hvordan Jesus kraft kan rense oss og forandre våre liv, i stedet for å ta og utnytte så har man nå heller noe å gi og dele. (Ef 4, 28). Dette opplevde jeg da vi jobbet blant aymaraindianere på høyslettet i Bolivia. Fattige familier som var helt avhengig av å feste og drikke for å tilfredsstille de forskjellige guder og ånder som de trodde på. De var redde for straff, dersom de ikke ofret noe.

Men for de som fikk høre evangeliet og valgte å tro på Jesus som frelseren, ble det et nytt liv. De verken ofret, festet eller drakk lenger og pengene ble bruk til mat og hus. Gjennom Jesus ble de forvandlet til "den gode vinen."

Det andre bildet som kommer til meg er at Jesus inn til da var som et helt vanlig menneske. Legenden som går ut på at Jesus gjorde under som barn og ungdom, stemmer ikke med Bibelen. Dette var det første underet som ble skrevet om. Jesus var kjent som Josefs og Marias sønn. Han hadde søsken. Sann-

synligvis begynte han å jobbe i farens sitt verksted, så at flere kjente ham som en snekker fra Nasaret. Altså var han et helt vanlig menneske. Det var med ham som med vannet. Vann er over alt og ingen forundrer seg over å ha vann i huset. Men så en dag, sier han til sin mor Maria: "Kvinne, hva har du med mitt å gjøre? Min time er ikke kommet". Rett etter skjer det. Grensen mellom den gamle pakten er der og da. Den nye pakten var på vei, tiden skulle komme. Ingenting kunne stanse den nå. Da han forvandlet vann til vinen, ser jeg ham som vin, et symbol på hans blod. Blodet hans som skulle rense oss, sånn som vannet rensket jødene etter den gamle loven. Jesus viste at tiden hans var inne. Guds herlighet skulle åpenbares i Jesus Kristus. Han er evangeliet i seg selv: Gjennom hans blod får vi frelse og evig liv (John 4, 14).

Guds herlighet

"Se, der er Guds lam, som bærer verdens synder" (John 1,29) og senere sa han "Jeg visste heller ikke hvem han var, men han som sendte meg for å døpe med vann, sa til meg: Han du ser Ånden komme ned og blir over, han er det som døper med Den Hellige Ånd", sier døperen Johannes til fariseerne.

Noen dager senere er Jesus sammen med sine disipler invitert til bryllupsfest. Som vanlige mennesker skal de glede seg sammen med andre.

I min kultur er det ikke noe mer ærefult og gledelig enn å bli invitert til en bryllupsfest. Der kan vi treffe folk, spise deilig mat, glede oss til å være sammen med andre. Jeg har så mange fine minner fra alle de bryllupsfestene som jeg har vært invitert i. I Bolivia er det vanlig å invitere mellom 100 og 200 gjester til bryllupsfest. Det har ingenting å gjøre med hvor mye penger familien har. Man kan være fattig, men når dattera eller sønnen skal gifte seg, tenker man ikke på å spare. Man skal være raus og ha overflod. Ingenting skal mangle, mye mat, mye musikk, god plass til å danse, mye å drikke, mye pynt og stas. Alle gjester har på seg de fineste antrekkene de har. Når familien ikke har nok penger til å betale for alt selv, spør bruden og brudgommen noen blant venner, kjente og resten av familien om å være "padrinos" (fadder/sponsor). En blir spurt om å

være "padrino" for selve festen, mens andre er for bryllupskaka, pynting av kirken, drikkevarene, brudekjolen, gifteringer, musikkanter og festlokalet. I byene er det vanlig å feire en dag, men blant aymaraindianere på landsbygda kan man feire i minst tre dager med mye mat og drikke, musikk og dans. Den siste dagen åpner brudeparet gavene foran alle gjestene. "El padrino" for hele bryllupsfesten har gitt den dyreste gaven.

Hva er den dyreste gaven vi ønsker oss som kristne? Det må være som Moses sa til Gud: "La meg da få se din herlighet!" I teksten ble både tjenere, disiplene og Maria, vitner til Guds herlighet. I dag lever vi håpet om at Jesus Kristus skal komme til syne i sin herlighet og ta oss med til et fullkomment rike.

ROSSARIO FRANCK OBRESTAD

Vingårdssøndagen

28. januar 2007

Mt. 20,1-16

Lønn og nåde - Gud som arbeidsgiver

Jesu lignelse i Mt.20, 1-16 tilhører det matteiske særstoff (M).

Vi kan høre den hebraiske klang bak den greske tekst. F.eks. i vs.1: "Homoia gar estin hé basileia toon Ouranoon anthroopoo oikodespoté... kan føres tilbake til "Ki Malkhut ha-Shamaim domah l'ish ba'al baith..." = "For Himmels rike ligner en husbond..."

"Ish ba'al baith" er et hebraisk idiom som kan oversettes med husbond/arbeidsgiver. Vi finner liknende uttrykk i den samtidige jødiske litteratur som f.eks. "ish kohen" = prest

Dette vitner om at lignelsen opprinnelig ble fortalt på hebraisk.

Selve lignelsens handling er hentet fra arbeidslivet i datidens Eretz-Israel. Lignelsen begynner med at en husbond var grytidlig

ute for å hente dagsarbeidere til sin vingård. Dette betyr at det var i innhøstingstiden, eller ville han nøydt seg med sine faste arbeidere. I vs.2 leser vi at han og arbeiderne ble enige om en denar som dagslønn. En denar/drachma var datidens vanlige lønn for en dagsarbeider (Tob. 5,15). En denar var antagelig 1/4 av en shekel dvs. 1/4 av 11,4 gr. sølv og i følge Bauer-Gingrichs ordbok var den 17 cents verd.

Men det viste seg at husbonden fortsatt trengte arbeidere. Derfor gikk han igjen på torvet kl. 9 (3. time jfr.vs.3). Og han gjorde det samme kl. 12 og 15 (6. og 9. time jfr. vs.5) og kl.17 (11. time jfr. v. 6). For alle disse arbeidere var det ikke lengre tale om en dagslønn. De var timearbeidere, derfor ble de lovet kun en rettmessig lønn (vs.4).

I datidens Israel pleide en arbeidsdag å vare fra den tidlige morgen da man enda kunne se stjernene på himmelen inntil kl. 6 om kvelden. Og i følge 3. Mos.19,13 og 5. Mos. 24,15 måtte arbeiderne få sin lønn ved arbeidshagens avslutning. Også i denne lignelse slutter arbeidshagen med lønnsbetalingen. Bare at her skjer noe uvanlig: Husbonden pålegger sin forvalter å begynne betalingen med de siste og slutte med de første. Og alle får den samme lønn: en denar. Siden de første ventet å få mer enn de siste klaget de til husbonden. De kunne ikke godta at de som har tålt dagens harde arbeide og hete, skulle få samme lønn som de som kun arbeidet en time. Og i følge vs.13 svarte husbonden til en av klagerne: "Min venn, jeg gjør ikke noen urett mot deg; ble du ikke enig med meg om en denar? Ta det som er ditt og gå. Men jeg vil gi ham som kom sist det samme som deg. Og i vs.15 gjør han det klart at han har rett til å gjøre en time, slik som han vil. Dette vers avsluttes med en hebraisme: "er ditt øye ondt, fordi jeg er god?"

"Ondt øye"= "ain raah" betyr på hebraisk "misunnelse"/"uvilje". Avslutningen kan altså oversettes med "er du misunnelig fordi jeg er god? "

Når det gjelder vs.16 som oversettes med "slik skal de siste bli de første og de første de siste", synes jeg at det ville være bedre å oversette det med "Slik skal de siste bli som de første og de første som de siste". Dette vil passe bedre inn i konteksten. Jeg tror at vi i dette vers finner lignelsens poeng. Men først

må vi tilbake til vs.1.: "Himmelens rike" = "Malkut ha Shamaim" er en omskrivelse av Herrens/Det Hellige Navns/Tetragrammas rike". Når lignelsen åpner med "Himmelens rike er lik..." handler dette ikke om et begreps-innhold, men om et saksforhold. Og siden Himmelens rikes hovedperson er selveste Gud kunne vi parafrasere vs.1 med: "Hos Gud forholder det seg slik..."

Og i denne lignelse møter vi en Gud som ikke bare kaller oss til frelse, men også til en tjeneste. Gud er husbonden vi må forholde oss til. Lignelsen taler altså om Gud som arbeids-giver.

Også i den jødiske litteratur tales det om dagens forskjellige timer. De står for de forskjellige stadier i et menneskeliv. Og dagens tolvte time står for livets avslutning og domme-dagen.

Sett mot denne bakgrunn har lignelsen en eskatologisk sikt. Gud kaller menneskene på ulike stadier av deres liv. Noen får lov til å tjene Gud hele sitt liv, noen blir kalt senere, og noen blir kalt ved livets avslutning. Men når hans rike vil komme, vil han ikke lønne oss i sam-svar med vår tjenestetid, men etter hans nåde. Det er nådens lønn. Til slutt blir de siste som de første og omvendt. Men i Guds virkelighet blir lønnen mer enn en denar: det er hans egen herlighet som vil bli oss til dels.

Hvordan kan denne tekst anvendes i en menighet som vil bruke Vingårdsøndagen som IsraeISSøndag?

For meg er det vanskelig å finne en direkte forbindelse mellom denne tekst og Israel, selv om Israel i Bibelen omtales som Guds vingård (Se Jes.5). Teksten handler jo ikke om en vingård, men om arbeidsforhold som gjaldt også på andre områder i datidens Israel.

Men siden Israel er Guds vingård, er det kristne Israelsarbeid par excellence et arbeide i Guds vingård. Og alt tyder på at Gud i vår tid er i ferd med å gjenplante sin vingård i dens naturlige jord. Denne gjenplantning kan ikke være bare fysisk. Den har også en åndelig dimensjon. For Israels frelse har både en nasjonal-fysisk og en åndelig religiøs-åndelig dimensjon (Jfr. Ez.37)

Om ikke prekenen, kan intimeringen gå langs disse tankebaner.

Såmannssøndagen

4. februar 2007

PrekenteKst: Luk. 8,4-15

Lesetekster: Jes 55,10-11; 1 Kor 1,20-25

Den gode jord

- Samtale over Luk. 8, 4- 15 med Bimala Khatri Ness

- Men noe falt i god jord, sier Jesus i lignelsen om såmannen, - og det vokste opp og bar frukt, hele hundre fold.

Innenfor søndagens tekst er det dette som er vårt håp og vår bønn - at det ordet vi forkynner skal falle i god jord og bære frukt. Som Ordets tjenere tenker vi slik, og i vår kirke hvor forkynnelsen av Ordet alltid har hatt en sentral plass er det en helt naturlig tanke. Men hva er god jord? Og hvordan kan vi som kristne bære frukt? Vi har invitert Bimala Khatri Ness fra Nepal og Haugesund til å reflektere litt over disse spørsmålene. Kanskje kan hennes bakgrunn som kristen innvandrer kaste nytt lys over hva vi ser på som "god jord" - og dårlig, og kanskje kan hun også lære oss noe om at den viktigste forkynnelsen av Guds Ord ikke nødvendigvis skjer hver søndag fra kirkens prekestol, men kanskje vel så mye i hverdagens mange små og store utfordringer og møter mellom mennesker.

Bimala Khatri Ness kommer fra Bungamati litt utenfor hovedstaden Kathmandu i Nepal. Som de aller fleste andre i Nepal, vokste hun opp i en hindufamilie. Da hun vokste opp var det få kristne, og det var strengt forbudt å være kristen. Hun husker godt da 2 damer i landsbyen ble kristne, og havnet i fengsel på grunn av sin tro. Dette gjorde inntrykk, men ut over dette hørte hun lite om kristendom og andre kristne.

En gang fikk Bimalas familie besøk av en gruppe elever fra Den norske skolen i Kathmandu, som skulle lære litt om nepalsk kultur. Etter dette møtet fikk Bimala god kontakt med et lærerpar på Den norske skolen, og disse inviterte henne med seg i en av de nepalske menighetene i Kathmandu. Det var en rar opplevelse for en ung hindu som bare hadde gått i templene før. Fordi det var tett oppunder jul, fikk hun en Bibel i gave. Hun prøvde å lese litt i den, selv om det ikke var lett

å forstå hva hun leste. Joh. 3.16 ble spesielt godt for henne.

Fra 1990 gikk hun stadig oftere i kirken sammen med lærerparet fra Den norske skolen. Der ble hun fylt med en ro og fred hun aldri hadde opplevd før - som hindu levde hun alltid i frykt - frykt for åndene, frykt for sykdom, frykt for gudenes straff.

Etter hvert fikk Bimala god kontakt med miljøet rundt Den norske skolen. Hun jobbet der fra 1993, og hver lørdag var hun med i kirka. Selv om familien var hindu, møtte hun ikke mye motstand hjemme. Hun ble til og med akseptert da hun sluttet å gå i tempelet og ikke lenger deltok i de hinduistiske høytidene, men hun hjalp familien praktisk. 9. des. 1995 ble hun døpt. Året før traff hun Frode Ness fra Haugesund som var i Nepal på ferie. I 1996 giftet de seg og flyttet til Norge. Bimala og Frode ble engasjert i Skårer menighet i Haugesund, og har gjennom sitt engasjement i menigheten formidlet støtte og hjelp gjennom mange år til menigheter og barnehjem i Nepal.

- Hvordan forstår du, som kristen innvandrer i Norge, denne teksten fra Luk. 8?

- Først og fremst vil jeg si at jeg har kommet til "god jord" her i Haugesund, sier Bimala. Hvis vi ser på oss selv som såkornet, i den forstand at det er vi, med våre liv, som sår ut Guds ord, vil jeg si det er lett å være kristen i Norge. Her har vi frihet, det er ikke forbudt å være kristen, vi kan til og med *visé* at vi er kristne, vi kan bry oss, vise omsorg og formidle Guds kjærlighet i frihet, uten å frykte konsekvensene. Dette er virkelig god jord for meg. Gud har åpnet en vei, og jeg kan vise at jeg er kristen i nabolaget, på jobben og blant de jeg kommer i kontakt med. Slikt sett er det mye vanskeligere å være en kristen i Nepal, hvor det å dele et kristent vitnesbyrd kan føre til alvorlige problemer. Som omsorgsarbeider i Norge får jeg hver dag vise Guds kjærlighet på jobben, gjennom å hjelpe mennesker som har det vanskelig. Og i menigheten er det særlig de eldre jeg er blitt utrolig glad i - jeg har fått mange nye bestemødre og oldemødre! Det å være en kristen i hverdagen er mye lettere i Norge enn i Nepal.

- Men samtidig ser jeg at nordmenn har sine utfordringer. I v. 14 står det om de som

kveles av bekymringer, rikdom og nytelser, og jeg tenker at det er helt rett. Nordmenn har masse materiell rikdom, men dette er ikke rikdom for meg. Jeg har sett at de som har minst er flinkest til å gi. I Nepal har jeg lært at rikdom er å kunne dele - både av det man eier og har, men også av sin omsorg og kjærlighet. Å ha et åpent og gjestfritt hjem, å være glad - det er rikdom for meg. Og så ser jeg alle de rundt meg som tjener så mye penger og som eier så mye, men som ikke kan dele. Mennesker som ikke ser de svake, de som ikke har noe, de som trenger hjelp. Mennesker som er rastløse. Nordmenn reiser og reiser og har ikke ro, og når de kommer hjem igjen er de bare enda mer rastløse. Deres rikdom gir de stor bekymring.

- Når du sier at det er vi som er såkornet, at det er vi som bringer Guds ord ut til de rundt oss, hva vil du da si er å være et såkorn rent praktisk?

- Å være et såkorn er jo egentlig å drive misjon, enten det er i Norge eller i Nepal. Jeg opplever Norge som en god jord for såkornet, men alt er likevel ikke helt problemfritt. I Norge er alle så opptatte, de har så lite tid til hverandre. Dette kan særlig være vanskelig for innvandrerne. Jeg var selv lenge den eneste kristne nepaleren i Haugesund, så jeg vet hva det vil si. Det har lært meg hvor viktig det er å ta vare på hverandre. Jeg har invitert mange nordmenn og innvandrere hjem til meg og fått mange gode venner - vi ønsker å ha et åpent hjem. Mange innvandrere er kristne, men ikke alle, og det er mange gode anledninger til å dele Guds kjærlighet med dem. Jeg håper også at jeg kan få startet en internasjonal kvinnegruppe hjemme hos meg etter hvert.

- Hva tenker du om det som står i v. 13, om å være uten rot?

- Jeg tenker med en gang på da de vestlige misjonærene kom med kristendommen til Nepal. Det var nok en del nepalere som ble kristne fordi de håpet å få penger, men som falt fra da de oppdaget at slik fungerte det nok ikke. Som kristne hadde de ikke fått slå rot, og da det ikke gikk som de håpet på, falt de fra. Men også her ser vi at Guds ord er virkekraftig og sterkt - og har satt sine spor. For mange av disse ble kalt tilbake til troen og er kristne i dag. Dette lærer meg at det å slå rot ikke

er noe vi får til på egen hånd - det er Gud som kaller oss til tro, og det er Gud som holder oss fast.

- I Nepal er kirken i sterk vekst, men likevel sier du det er vanskelig å være kristen i Nepal. Hva tenker du om det, på bakgrunn av det du sier ovenfor om den gode jord?

- Jeg tror kirken i Nepal vokser nettopp fordi folk generelt sett har det vanskelig. Hinduismen som religion dominerer samfunnet, og mange lever i frykt og usikkerhet. Når de ber og ofrer i templene, er det fordi de er redde for gudenes straff. Man må alltid be og alltid gå i tempelet, men det gir ingen fred. Og så har vi kastesystemet, som deler mennesker inn i kaster og lærer at alle ikke er like mye verdt, og de fattige faller alltid utenfor. Når kirken lærer at alle er like mye verdt - og viser det i praksis gjennom omsorg og nestekjærlighet, da er det et budskap som blir lagt merke til. Og mange blir kristne fordi frykten de lever i blir borte, eller fordi de opplever helbredelse fra sykdom - som de jo tolker som gudenes straff.

Men selv om man får del i et nytt liv som kristen, er det ikke dermed sagt at det er lett å være kristen i et slikt samfunn. Hvordan forholder man seg for eksempel til de hinduistiske høytidene, som hele familien og samfunnet rundt deg forventer at du deltar i? Og hva når noen dør - kan man delta i en hinduistisk begravelse? Dette er det selvsagt ulike meninger om, jeg mener at man må kunne delta også som kristen, ellers blir det svært vanskelig. Men enten man bor i Norge eller i Nepal; å bære Guds ord ut til de rundt oss, å selv være et såkorn med sitt liv blant naboer, venner og kolleger - det er det dette handler om, og det er det jeg tenker når jeg leser denne teksten.

BIMALA KHATRI NESS

Gudstjenestefornyelse og menighetsutvikling

IMI-kirken 8.-10. februar 2007

Revd. Dr. Christ Cocksworth, Ove Conrad Hanssen, Øystein Bjørdal,
Tone S. Kaufman, Sindre Eide, Biskop Ole Chr. Kvarme,
Dagbjørg Straume, Kristin Solli Schøyen, Einar Weider,
Thor Hesselberg, Trond Løberg og Einar Ekerhovd.

Påmelding og informasjon www.oase.no.

FRA BISPEDØMMERÅDENE OG KIRKEDEPARTEMENTET

TILSETTING

Borg bispedømme

Borg bispedømmeråd har i møte 01.11.2006 foretatt følgende tilsetning:

Sven Holmsen som sokneprest i Follo prosti med tjenestested Kolbotn, Greverud og Oppgård sokn.

Vi har mottatt bekrefteelse på at han tar imot stillingen.

SØKERE

Borg bispedømme

Oversikt over søkere til ledig stilling som sokneprest i Fredrikstad domprosti i Borg bispedømme med tjenestested Glemmen sokn. I alt 7 søkere - 1 kvinne og 6 menn:

Bjørn Sverre Kolshus, sokneprest, 57 år
Anders Aune Mogstad, vikarprest, 54 år
Børre Aamodt Sneltorp, prostiprest, 54 år
Lisbeth Heie Gregersen, kapellan, 52 år
Søker ønsker ikke sitt navn offentliggjort
Terje Ness, prest
Matthias Alpermann, kapellan/sokneprest, 35 år

Agder og Telemark bispedømme

Søkerliste til stilling som kapellan i Mandal prosti, med Søgne, Greipstad og Finsland sokn som tjenestested. Det er 6 søkere til stillingen, 2 kvinner og 4 menn:

Sven Giljebrekke, f. 1954, Sokneprest vikar
Terje Seilskjær, f. 1955, Rådgiver
Liv Turid Blesvik, f. 1956, Kapellan vikar
Mann u.off, f. 1960
Harald Gulstad, f. 1973, Prostiprest
Mann u. off, f. 1976
Hilde Elise Andreassen, f. 1978, Vikar kapellan
Tilsetning vil bli fortatt i møte 8. februar 2007, med mindre Agder og Telemark bispedømmeråd berammer et ekstraordinært møte.

Møre bispedømme

Følgende har søkt stillingen som prost i Indre Nordmøre prosti i Møre bispedømme. Det er 3 søkere til embetet:

Rånes, Kåre, Kapellan i Tingvoll, f. 1952
Mann, f. 1967
Aarset, Gerd Anne, Kapellan I i Hen, f. 1949

Møre bispedømme

Offentleg søkjarliste, sokneprest i Vatne og Hamnsund sokn i Nordre Sunnmøre prosti:

Schistad, Helge, f. 1950, Vikarprest, Skodje
Tomren, Peder Magnus, f. 1952, Sokneprest,
Skien

LEDIGE STILLINGER

Oslo bispedømme

Kapellan i Vestre Aker prosti med Ullern sokn som tjenestested.

Stillingen som kapellan i Ullern sokn er ledig. Soknet grenser til Jar, Røa og Skøyen sokn, er ca 6 kvadratkilometer stort og har omlag 18 000 innbyggere, hvorav om lag 15 000 er medlemmer av Den norske kirke.

Soknet er betjent av sokneprest og to kapellaner, kateket, diakon (betalt av menigheten), organist/kantor (21 timer), menighetsforvalter, kirketjenere og kontormedarbeider.

Ullern kirke er en stor vakker korskirke fra 1903 med sentral beliggenhet i soknet. I tilknytning til kirken er det kirkegård. Ved siden av kirken ligger et kapell og et menighetshus med ulike rom for menighetsaktivitetene og menighetsbarnehage samt rom for ungdomsarbeidet i underetasjen. I 2. etasje er det gode kontorer, konferanserom og to leiligheter for vaktmestere/kirketjenere.

Menighetsrådet og staben utvikler et strategi- og visjonsdokument under mottoet: "Ullern kirke - jord og himmel møtes!" Staben legger stor vekt på stabsutvikling og teamarbeid.

Ullern menighet har et høyt aktivitetsnivå både når det gjelder kirkelige handlinger og når det gjelder frivillig arbeid.

Det holdes gudstjenester hver søn- og helligdag og kveldsgudstjeneste hver onsdag gjennom hele året, unntatt om sommeren. Gudstjenestesøkningen i Ullern er jevnt god, 270 i gjennomsnitt.

I menigheten er det 15 bibel- og samtalegrupper.

Tjenesteoppgavene i menigheten blir jevnt fordelt mellom prestene. Kapellanen har en begravelsesdag i uka.

I menigheten er det tre sykehjem. To av disse har egen institusjonsprest. Det er to barne-skoler, to ungdomsskoler og én videregående skole. Samarbeidet mellom skole og kirke er meget godt.

I samarbeid med kateket og ungdomsarbeider vil kapellanen få barne-, ungdoms- og konfirmantarbeidet som sitt prioriterte arbeidsfelt.

Ungdomsarbeidet rekrutteres i stor grad fra konfirmantarbeidet (ca 120 konfirmanter pr. år). Konfirmasjonen er i september og en vesentlig del av konfirmantundervisningen skjer på leir i skolens sommerferie. Det drives en ungdomsklubb (Aktivum) og et ten-singkor (U-Sving).

I samarbeid med nabomenighetene holder vi ledertreningskurs, SULT, samt et samarbeidsprosjekt for unge ledet av egen prest (SVURR). Sammen med Ullern bydel og en vennskapsmenighet i Durban, Sør Afrika, har vi et utvekslingsprosjekt for ungdom.

Barnearbeidet består av, baby-sang, lunsj-treff, Knøttene (kor 3-6 år), søndagsskole og et barnekor.

- Vi søker etter en prest som har
- Engasjement og erfaring i arbeid blant barn og unge og internasjonalt solidaritetsarbeid.
 - Gode evner til kommunikasjon.
 - Evnen til å rekruttere, motivere og lede andre.
 - Åpenhet for nye arbeidsmetoder.
 - Kreativitet og evne til nytenkning.
 - Gode samarbeidsevner.
 - Vilje og evne til å arbeide i team

Stillingen har Vestre Aker prosti som tjenestedistrikt. Prostiet er delt inn i to samarbeidsområder. Ullern sokn samarbeider med Skøyen, Voksen, Røa, Sørkedalen og Ris sokn. Prosten kan pålegge kapellanen å gjøre tjeneste også i disse soknene.

Det hører ikke tjenestebolig til stillingen.

Stillingen er lønnet i stillingskode 0922 kapellan (l.tr. 44-50) eller stillingskode 0930 (l.tr. 51 - 60) avhengig av kvalifikasjoner, ansiennitet m.m.

For nærmere opplysninger kan sokneprest Jostein Nesvåg (tlf. 21938470), menighetsforvalter Villa Wahl Stranger (tlf. 21938467) eller prost Trond Bakkevig (tlf. 22591730) kontaktes.

Søknad med CV og godkjent kopi av attester (som ikke blir returnert) må være Oslo bispedømmeråd i hende innen 29. desember 2006.

Oslo bispedømme

Sokneprest i Østre Aker prosti med Fossum sokn som tjenestested.

Stillingen som sokneprest i Østre Aker prosti med Fossum sokn som tjenestested er ledig.

Østre Aker prosti er et spennende og utfordrende prosti i vår kirke. Folketallet er 123.000, hvorav ca 65 % er medlemmer av Den norske kirke. Prostiet er flerkulturelt med mennesker fra alle verdensdeler, derfor blir kirken også stadig mer flerkulturell. Dette utfordrer oss til stadig å være i utvikling, til stadig ny tenkning og samtale om kristendom, religion og kultur, menneskers levekår og kirkens plass og praksis nettopp i smeltdigelen Groruddalen. Samtidig skal kirken være en trygg, åpen, likeverdig og stabil folkekirke.

En dag i måneden møtes prostiets prester til faglig og sosialt fellesskap, både med egne bidrag og av og til med eksterne bidragsytere. I høst implementeres tjenesteordningen systematisk. Målet er at både prostiet og menighetene får glede av prestenes fagkunnskaper og prestetjenester, og at fellesskapet og samarbeidet om presteoppgavene styrkes. Fire uker pr. år brukes til studier og prostitjeneste, så det aller meste av den enkelte prests arbeid foregår i det sokn som er hans/hennes tjenestested.

Fossum menighet ligger i Stovner bydel øverst i Groruddalen. Bebyggelsen består av terrasseblokker, blokker og rekkehus i naturnære omgivelser. Folketallet i menigheten er ca 13.000 hvorav ca 50% er medlemmer av Den norske kirke. Menigheten stilles overfor storbyens utfordringer blant annet i forhold til stor mobilitet og et flerkulturelt mangfold.

Fossum kirke (1976) er en arbeidskirke som ligger sentralt ved Stovner senter og T-banestasjon. Kirkerommet er lyst og inviterende og rommer 600 mennesker. Kontorforholdene er gode.

I Fossum kirke holdes gudstjenester søn- og helligdager og middagsbønn med orgelmusikk hver tirsdag formiddag. Menigheten betjenes av sokneprest og kapellaner, menighetsforvalter, kirketjener, ungdomsarbeider (40%) og organist (52%). Prestene deler de kirkelige handlinger mellom seg. Gjennomsnittstall

for kirkelige handlinger de siste fire årene er 39 dåp, 100 gravferder og 2 vigslar. Konfirmanttallet er ca 40.

I menigheten ligger det tre barne- og ungdomsskoler og en videregående skole. Kontakten med skolene deles mellom prestene. I tillegg er det 18 barnehager innenfor menighetens grenser. Stovner sykehjem ligger i Fossum menighet og betjenes av prestene i Fossum og Stovner menigheter. Kontaktutvalget for bydel og kirke er godt etablert på Stovner. Der drøftes kulturelle og diakonale utfordringer som er felles for bydelen og Høybråten, Stovner og Fossum menigheter. Fossum menighet er medeier i Frivillighets-sentralen sammen med Stovner bydel og Kirkens Bymisjon.

Tettheten til boliger og folkeliv gjør at kirken med sin plassering i lokalmiljøet kan uttrykke at "Guds bolig er hos menneskene". Det er også menighetens mål at kirken skal være et åpent og tilgjengelig hellig rom midt på Stovner gjennom hele uken.

Barne- og ungdomsarbeidet, som er tillagt kapellanens ansvarsområde, har vært i en vekstperiode de siste årene. Dette vil fortsatt være et satsingsområde for menigheten. Speiderarbeid knyttet til KFUK-M drives aktivt i menigheten, samt at Misjonsambandet har et levende barne- og ungdomsarbeid på Vestli.

Et annet satsingsområde er gudstjenestelivet. Mange frivillige har oppgaver i forbindelse med gudstjenestene. Gudstjenestene berikes også av det flerkulturelle nærmiljøet. Mennesker fra andre nasjoner og kirkesamfunn utgjør et rikt økumenisk fellesskap. Menigheten har fire Tomasmesser i året, som en gruppe frivillige tar ansvar for å forberede i samarbeid med en av prestene. Det holdes også gudstjeneste ute på bydelsdagene i samarbeid med menighetene i bydelen. Høsttakkefesten holdes på Bånkall Gård. På Stovner kjøpesenter har menigheten de siste årene hatt lysmesse 2. søndag i advent. Stovner bydelskor deltar på gudstjenestene som holdes utenfor kirkerommet.

De diakonale utfordringene er store i menigheten og i nærmiljøet. Menigheten har gjennom mange år organisert diakonale tiltak,

blant annet hyggetreff, "Kirkens Bord" på Stovner senter, sorggrupper og Trilletreff. Menighetsrådet arbeider med å finne samarbeidspartnere for diakonale tiltak og en mulig opprettelse av en deltidstilling innenfor diakoni.

En selvsagt utfordring for Fossum menighet er kontakt med det flerkulturelle og flerreligiøse miljøet. Religionsdialog/diapraksis er viktig for menighetens troverdighet, og det er gode muligheter til å utvikle tiltak og holdningsskapende arbeid i samarbeid med bydel og nabomenigheter/prosti.

Fossum menighet søker en sokneprest med gode lederegenskaper og samarbeidsevner som kan:

- være samlende for ulike grupper og foreninger som er i menigheten
- være en pådriver i den utadrettede virksomheten og kontakten i bydelen
- se viktigheten av å gi næring og kraft til menighetens indre liv gjennom fornyelse, sakramentsforvaltning og sjelesorg.
- bidra aktivt i menighetsrådets arbeid med ny strategisk plan

Målformen er bokmål. Avstandene i soknet er små, i praksis kan alt nås i gangavstand.

Det hører ikke tjenestebolig til stillingen.

Oslo bispedømmeråd ønsker flere kvinner i ledende prestestillinger. Kvinner oppfordres til å søke.

Stillingen lønnes i kode 0930 - Sokneprest i lønsspennet l. tr.50 - 62. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse. Godtgjørelse etter gjeldende satser.

Nærmere opplysninger fås ved henvendelse til Østre Aker prosti v/prost Anne Hilde Laland, tlf. 22725351 eller til Fossum menighetskontor, menighetsforvalter Kari Wold, tlf. 22790080.

Skriftlig søknad med CV, godkjente vitnemål, relevante attester og referanser må være Oslo Bispedømmeråd, Postboks 9307 Grønland, 0135 Oslo i hende innen 29. desember 2006.

Oslo bispedømme

Sokneprest i Østre Aker prosti med Ellingsrud sokn som tjenestested.

Det er ledig stilling som sokneprest med Østre Aker prosti som tjenestedistrikt og Ellingsrud sokn som tjenestested. Stillingen er omgjort fra kapellan til sokneprest ved innføring av nye tjenesteordninger i 2005. Soknepresten vil også gjøre tjeneste i Høybråten sokn.

Østre Aker prosti er et spennende og utfordrende prosti i vår kirke. Folketallet er 123.000, hvorav ca 65 % er medlemmer av Den norske kirke. Prostiet er flerkulturelt med mennesker fra alle verdensdeler, derfor blir kirken også stadig mer flerkulturell. Dette utfordrer oss til stadig å være i utvikling, til stadig ny tenkning og samtale om kristendom, religion og kultur, menneskers levekår og kirkens plass og praksis nettopp i smeltdigelen Groruddalen. Samtidig skal kirken være en trygg, åpen, likeverdig og stabil folkekirke.

En dag i måneden møtes prostiets prester til faglig og sosialt fellesskap, både med egne bidrag og av og til med eksterne bidragsyttere. I høst implementerer vi tjenesteordningen systematisk. Målet er at både prostiet og menighetene får glede av prestenes fagkunnskaper og prestetjenester, og at fellesskapet og samarbeidet om presteoppgavene styrkes. Fire uker pr. år brukes til studier og prosti-tjeneste, så det aller meste av den enkelte prests arbeid foregår i det sokn som er hans/hennes tjenestested.

Ellingsrud er en flerkulturell drabantby nær Østmarka. Menigheten ligger i Alna Bydel øverst i Groruddalen. Her bor ca 7000 mennesker, hvorav ca 4500 er medlemmer i Den norske kirke. Bebyggelsen er i hovedsak blokker og rekkehus. Befolkningen er relativt ung og med stor mobilitet. Det er gangavstand til alle innbyggerne i soknet. Ellingsrud har to barneskoler, en ungdomsskole, fem barnehager, frivillighetssentral og ungdomsklubb. Kommunens tilbud til eldre er lokalisert på Furuset.

Ellingsrud kirke er en arbeidskirke bygd i 1981. Den ligger like ved T-banesenteret og er i bruk til ulike aktiviteter og samlinger hele

uken. Av virksomheten kan nevnes barnekor, speidere, Ten Sing, voksenkor, eldretreff, misjonsforening, familiemiddager og åpent hus, samt utleie til lokale foreninger og privatpersoner.

Menigheten som ble startet av Kirkens Bymisjon i 1973, har hatt som mål å være en kirke for alle med en tydelig diakonal profil og flere lavterskeltilbud. Tilbakemeldinger forteller at mange opplever Ellingsrud som en menighet med et inkluderende miljø. Kirken har en solid posisjon i lokalmiljøet og har et utstrakt samarbeid med andre lokale grupper om guds-tjenester, konserter, temakvelder og diakonale tiltak. Det er gode tradisjoner for å satse på barne- og ungdomsarbeid og musikalisk virksomhet. Særlige satsingsområder for menighetsråd og stab er gudstjenesten, kirkerommet som hellig rom, arbeid blant barn og unge, fellesskap og informasjon.

Staben består av sokneprest, kateket og menighetsforvalter i 100% stilling, kantor i 50% stilling og kirketjenere i deltidstillinger. Soknepresten har ansvar for prestatjenesten, med gudstjenester i Ellingsrud kirke og kirkelige handlinger knyttet til Ellingsrud, samt enkelte gudstjenester og kirkelige handlinger i Høybråten kirke. Prestene i Høybråten har tilsvarende tjeneste i Ellingsrud. Statistikken viser at det er omlag 20 dåp, 20 begravelser med prest fra sognet, 1-2 vielser i kirken, og 25-40 konfirmanter per år. Presten har sete i menighetsrådet og er sammen med øvrig stab en viktig del av det pulserende menighetslivet på huset. Det forutsettes et tett samarbeid med kateketen om blant annet konfirmantene. Det er vedtatt å prøve ut et nytt konfirmantopplegg i 2007 i samarbeid med Furuset menighet. Det legges opp til lørdagssamlinger i vårhalvåret, leir om sommeren og konfirmasjon om høsten. Det er også stort rom for felles nytenkning og systematisering av tilbudet til barn og ungdom.

Utfordringen for staben fremover blir å bygge et team som kan videreutvikle menighetens stadige arbeid med å være kirke i det flerkulturelle lokalmiljøet og styrke tilhørigheten til kirken. Vi søker en sokneprest som:

- har gode samarbeidsevner og er innstilt på og trives med å jobbe i team
- har lyst og evne til å slippe til frivillige

- er tolerant og kan ivareta mennesker med ulike behov som kommer innom kirken
 - har gode lederegenskaper
 - kan bidra aktivt i forhold til menighetens satsingsområder
 - er omgjengelig, selvstendig og fleksibel
- Målformen er bokmål.

Det hører tjenestebolig til stillingen. Boligen ligger i Henrik Sørensensvei 40 og er en leilighet i lavblokk på 115 m2 over to plan. Leiligheten har stue, kjøkken, bad og tre soverom.

Oslo bispedømmeråd ønsker flere kvinner i ledende prestestillinger. Kvinner oppfordres til å søke.

Stillingen lønnes i kode 0930 - Sokneprest i lønns spennet l.tr. 50 - 62. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse. Godtgjørelse etter gjeldende satser.

Nærmere opplysninger fås ved henvendelse til Østre Aker prosti v/prost Anne Hilde Laland, tlf. 22725351.

Skriftlig søknad med CV, godkjente vitnemål, relevante attester og referanser må være Oslo Bispedømmeråd, Postboks 9307 Grønland, 0135 Oslo i hende 29. desember 2006.

Oslo bispedømme

Prostiprest/prostesaksbehandler i Østre Aker prosti.

Det er ledig hel stilling som kombinert prostiprest og prostesaksbehandler i Østre Aker prosti. Østre Aker prosti består av 13 sokn og strekker seg gjennom Groruddalen fra Hasle i sør til Fossum i nord. Det er et spennende og utfordrende prosti med en flerkulturell befolkning. Folketallet er 123.000, hvorav ca 65 % er medlemmer av Den norske kirke. Prostiet har 33 prester inkludert institusjonsprestene. Det er elleve sykehjem og ett fengsel i prostiet.

Prostiet har for tiden fokus på innføring av nye tjenesteordninger med teambygging og samarbeid over soknegrensene. Det legges vekt på å legge til rette for utvikling av presteskaps

teologiske og kontekstuelle kompetanse, spesielt innenfor områdene trosopplæring, liturgi, formidling/forkynnelse og sjelesorg. Som folkekirke ønsker vi også å videreutvikle samarbeidsrelasjonene med andre trossamfunn og religioner, organisasjoner og bydelene i prostiet.

Prostipresten gjør prestatjeneste i hele prostiet etter avtale med prosten. Prestetjenesten omfatter i hovedsak gudstjenester og kirkelige handlinger i forbindelse med menighetsprestens fridager, ferier, sykefravær og permisjoner. Det vil også være rom for at prostipresten kan gjøre prestatjeneste på tvers av soknene innenfor andre felter - i tråd med prostiets satsningsområder, for eksempel innen trosopplæring, gudstjenestereformen, sjelesorg og diakoni.

Prostesaksbehandleren er prostens daglige og nære medarbeider. Prosten ønsker en medarbeider som kan være prostens samtalepartner og delta i strategiske drøftinger om utviklingen og arbeidet i prostiet.

Prostesaksbehandlerens ansvarsområder og arbeidsoppgaver er:

- Saksbehandling for prosten
- Personaladministrative oppgaver for presteskapet i Østre Aker prosti
- Post, brevjournale og arkiv
- Fraværregistrering og beredskapslister
- Sekretær i lokalt kontaktmøte.

Vi søker en prest med:

- Kompetanse og erfaring fra stillingens ansvarsområder
 - Kompetanse innen ett eller flere av prostiets satsingsområder: Trosopplæring, gudstjenestereform, sjelesorg/diakoni eller formidling/forkynnelse
 - Saksbehandlerkunnskap og god skriftlig fremstillingsevne
 - Interesse for personalarbeid og organisasjonsutvikling
 - Gode samarbeidsevner, fleksibel, evne til å ta initiativ og arbeide selvstendig
 - Personlig egnethet vil bli vektlagt
- Målform er bokmål.

Det er ikke tjenestebolig til stillingen.

Stillingen lønnes i kode 1465 - spesialprest, lønnstrinn 50 - 62. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse. Godtgjørelse etter gjeldende satser.

Nærmere opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til prost Anne Hilde Laland, tlf. 22725351 eller 91512901.

Skriftlig søknad med CV, godkjente vitnemål, relevante attester og referanser må være Oslo Bispedømmeråd, Postboks 9307 Grønland, 0135 Oslo i hende 29. desember 2006.

Borg bispedømme

Vikarprest i Nedre Romerike prosti i Borg bispedømme med tjenestested Strømmen sokn.

Det er ledig en 100% vikarpreststilling i Nedre Romerike prosti med tjenestested Strømmen sokn i 1 år fra 1. februar 2007.

Det følger ikke bolig med vikariatet.

Stillingen lønnes som kapellan/sokneprest. Innskudd i Statens pensjonskasse. Tilsetting skjer i henhold til gjeldende regelverk og tjenesteordning for prestatjeneste i Den norske kirke.

Nærmere opplysninger om stillingen fås ved henvendelse til prost Arne Sand, tlf. 63871003 eller ved Borg bispedømmekontor, tlf. 69307900.

Søknad med CV, vitnemål, attester og referanser må være Borg bispedømmekontor, Postboks 403, 1601 Fredrikstad i hende senest 22.12.2006.

Tunsberg bispedømme

Embetet som prost i Sandefjord prosti i Tunsberg bispedømme er ledig.

Prosten leder prestatjenesten i prostiet, bistår biskopen i dennes embetsutøvelse og utfører de gjøremål som tilligger prosteembetet.

Embetet som prost i Sandefjord setter særlige krav til personlig egnethet, vilje og evne til samarbeid og medarbeiderskap, til å motivere medarbeidere og menigheter og til å delta i utviklingen av "Kirken i Sandefjord", som er et felles utviklingsprosjekt mellom menighetene i prostiet.

Sandefjord prosti ble opprettet i 1999, folketallet er stigende og er i dag på ca. 42.000 innbyggere. Prostiet faller sammen med Sandefjord kommunes grenser og omfatter Bugården, Sandar, Sandefjord og Vesterøy sokn. Det er 38 tilsatte i fellesrådet, hvorav to kateketer, to diakoner, prosjektleder for trosopplæringsprosjektet og en menighetspedagog samt kantorer i alle sokn. Det er ni faste prestestillinger i prostiet, hvorav en prostiprest. Ny tjenesteordning for menighetsprester er implementert.

Prosten samarbeider tett med Kirkelig fellesråd og kirkevergen om ledelsen av felles tiltakene i prostiet og har kontor sammen med fellesrådet og menighetskontorene for Sandar og Sandefjord.

Prosten gjør tjeneste som menighetsprest i Sandar sokn slik biskopen fastsetter.

Tilsetning skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder. Den som blir tilsatt, må rette seg etter tjenesteordning for proster samt

- a) endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. herunder spørsmål vedrørende tjenestebolig og boligfradrag
- b) avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål, embetsdistriktets utstrekning samt endringer i reglene for pensjon og aldersgrense.

Søkere må opplyse om de behersker begge målformer. Kvinner oppfordres til å søke.

Til embetet hører tjenestebolig med boplikt. Boligen ligger i Prestegårdsveien 1 og er bygget i 1920, med et boligareal på ca. 400 kvm. Tomten vil etter omregulering bli på ca. 2 mål. Den som blir utnevnt, må finne seg i de avgjørelser som blir fastsatt om leie og bruk av boligen.

Lønnstrinn 62-67. Herfra går vanlig pensjonsinnskudd.

Søknad sendes tjenestevei og må være kommet inn til Kultur- og kirkedepartementet, Postboks 8030 Dep, 0030 Oslo innen 5. januar 2007.

Nærmere opplysninger om embetet er å finne på bispedømmets hjemmesider, www.kirken.no/tunsberg, ved henvendelse til prost Kåre Sten Larsen, tel. 33454451, mobil 91142748 eller stiftsdirektør Stein Unneberg, tel. 33354300, mobil 91376209.

Tunsberg bispedømme

Ledig stilling som sokneprest i Kongsberg prosti med særskilt tjenestested Efteløt, Komnes og Tuft sokn.

Efteløt, Komnes og Tuft sokn utgjør søndre del av Kongsberg kommune/prosti og kalles også Ytre Sandsvær. Folketallet er ca. 2800, med 1150 i Efteløt, 300 i Komnes og 1350 i Tuft (Hvittingfoss). Næringsgrunnlaget er jordbruk, skogbruk, industri, service.

Det er kirke i hvert sokn: Efteløt kirke fra 1184, Komnes kirke 1881 og Tuft kirke 1880. I tillegg ligger Skrim sportskapell i Efteløt sokn. I Hvittingfoss (Tuft sokn) er det også Metodist- og Baptistmenighet som det er godt samarbeid med.

Efteløt, Komnes og Tuft sokn grenser til Hedenstad sokn (3000 innb.) som har egen sokneprest og kirke fra 1100-tallet. Begge prestene har kontor i Efteløt menighetshus og samarbeider om gudstjenester, tjenesteuker, konfirmantundervisning og aldersinstitusjonene i de fire soknene (to i Hvittingfoss og en i Hedenstad).

Efteløt, Komnes, Tuft og Hedenstad har felles diakon og kontorleder og Efteløt og Hedenstad har felles kontor, alle med kontor i Efteløt menighetshus.

Øvrige betjening er organist i halv stilling (Tuft og Komnes), kirketjener/klokker i Efteløt, Kirketjener/klokker i Komnes (60%), og kirketjener/klokker i Tuft. Det er gode samarbeidsforhold i stab og menighet og med ulike lag og foreninger i soknene.

Efteløt menighetshus ligger ved Efteløt kirke. Avstanden fra menighetskontor til Komnes kirke er 9 km, til Tuft kirke 16 km og til Hedenstad kirke 15 km.

Kirken står godt forankret i nærmiljø som en sentral og viktig institusjon med god oppslutning om kirkelige handlinger og høytider. Gjennomsnittlig gudstjenestedeltagelse er 56 (Efteløt), 33 (Komnes) og 45 (Tuft).

Vi søker etter en prest som trives i et utpreget folkekirkemiljø og som sammen med stab, menighetsråd og frivillige skal betjene og videreutvikle arbeidet i menighetene.

Det er opplegg for 4-, 6- og 11-årsfasen i alle tre soknene (Komnes og Tuft sammen). I Hvittingfoss driver Metodistkirken, Baptistkirken og Den norske kirke barneklubb

sammen og har noen fellesgudstjenester. Konfirmasjonstiden går fra august/september til mai/juni med ei gruppe i Efteløt menighetshus og ei gruppe for Komnes/Tuft i Hvittingfoss bedehus. Det er godt samarbeid med KFUM/K-speiderne i Efteløt om gudstjenester med speideropptak og lysmesse. Soknenes diakoniutvalg driver sammen med diakon et variert diakonalt arbeid. Kantor driver et blandet kor med medlemmer fra alle fire soknene.

Det er tre barnehager i området, en i Efteløt og to i Hvittingfoss. Det er barnehagegudstjenester ved adv./juletid, ellers sporadisk men godt samarbeid. Det er godt kirke/skole samarbeid og utviklet samarbeidsplaner med Efteløt skole (1. - 7. kl. trinnet), Skrim skole i Hedenstad (ungdomsskoletrinnet) og Hvittingfoss skole (1. - 10. kl.) I Kongsberg forøvrig er det gode skoletilbud både innen videregående og på høyskolenivå.

Det er knyttet boplikt til stillingen. For bruk av bolig svares husleie etter fradragsregulativets bestemmelser. Presteboligen ligger like ved Efteløt kirke, menighetshus og Efteløt skole. Den er en stor og vakker bygning fra 1812 med stor hage og ligger i naturskjønne omgivelser. Den er i god stand. Etterisolert, nytt tak, malt utvendig i 2004. To nye bad er bygget i år og naturlig oppussing innendørs vil bli gjort i forbindelse med presteskiftet. Oppvarming med strøm, vedovn og oljekamin. Boligen ligger på gård som drives av forpakter. Avstand fra bolig til Kongsberg sentrum er 20 km. Det er gode muligheter for friluftsliv året rundt.

Målformen er bokmål. Søkere må opplyse om de behersker begge målformer.

Tunsberg bispedømme gir sine medarbeidere tilbud om arbeidsveiledning (ABV).

Stillingen har Kongsberg prosti som tjenestedistrikt og Efteløt, Komnes og Tuft sokn som særskilt tjenestested. Stillingen lønnes i stillingskode 0930 - sokneprest, lønsspenn 51-68 i Statens lønnsregulativ. Pensjonsinnskudd. Endelig lønnsfastsettelse ved egen prosedyre etter tilsetting. Øvrige godtgøringer, rettigheter og forpliktelser som til enhver tid gjelder for prestskapet.

Nærmere bestemmelser om tjenesteopp-gaver for stillingen kan bli fastsatt av bispe-

dømmerådet etter gjeldende prosedyre.

Tilsettingen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder, og den som tilsettes må

- a) rette seg etter endringer i lover, tariff-avtaler, reglement m.v. herunder spørsmål vedrørende tjenestebolig og boligfradrag samt
- b) avgjørelser som kan influere på tjenes tens gjøremål og tjenestedistrikt

Opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til fung. sokneprest Just Salvesen, tlf.: 95249182, prost Hans Erik Ruud, tlf.: 92617479 evt. Tunsberg Bispedømmekontor, tlf.: 33354300.

Søknad m/CV og relevante attester, vitnemål og referanser sendes Tunsberg bispedømme-råd, postboks 1253 Trudvang, 3105 Tønsberg innen 5. januar 2007.

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Ytre Stavanger prosti med særlig tjeneste i Hinna sokn.

Hinna sokn er en del av Hinna bydel i Stavanger og teller 10300 innbyggere. Soknet ligger langs Gandsfjorden og grenser til Hillevåg, Gausel, Madlamark og Bekkefaret menigheter. Bebyggelsen i området består for en stor del av eneboliger og småhusbebyggelse, men også en del større blokker på Mariero og i det nye utbyggingsområdet i Jåttåvågen. Hinna bydel har hatt en eksplosiv befolkningsøkning de siste årene. Mye av dette har vær lokalisert til Gausel. Menigheten er nå midt i en stor utbygging i Jåttåvågen som blir et nytt bydels-senter mellom Stavanger og Sandnes. Nytt stadion med tilstøtende handelssenter er etablert, ny videregående skole med plass til 800 elever er under oppførelse, og en stortilt boligbygging er i gang. Bydelen vil på sikt få en befolkningstilvekst på 4-5000 personer med de utfordringer dette representerer for menig-heten.

I Hinna sokn ligger det i dag 2 barneskoler, ungdomsskole og 2 videregående skoler.

Hinna kirke er en arbeidskirke som stod ferdig i 1967. Den inneholder kirkerom med ca 400 sitteplasser, menighetssal, kontorrom og en del aktivitetsrom i kjeller. Kirkens orgel ble gjennomgått og fornyet i 2005, og kirken står foran en stor teknisk rehabilitering. Det arbeides med planer for utvidelse for å få rom som er bedre egnet til et allsidig menighetsarbeid.

Kirkeanlegget ble utvidet med et tilstøtende bygg i 1981, Hinnasenteret, der det drives et servicesenter for eldre i bydelen. Det er organisert som en egen stiftelse eid av Hinna menighet, og med eget styre og personell.

Menigheten har nylig inngått en avtale med Stavanger kommune om å disponere Skråtårnet i Jättåvågen til menighetsmessige formål.

Forøvrig driver Hinna menighet en korttidsbarnehage i Hinnasenteret og en fulltidsbarnehage i Vågedalen.

Årsstatistikken for 2005 viser en gjennomsnittlig gudstjenstedeltakelse på 225, 92 dåp, 11 vielser og 108 konfirmanter. Hillevåg, Hinna og Gausel menigheter utgjør et samarbeidsområde med ansvar for tjenesteuker. I området er det årlig ca.160 gravferder som fordeles mellom de fire prestene.

Hinna sokn har sokneprest og kapellan i 100% stilling. For øvrig består staben av organist, daglig leder og diakon lønnet av kirkelig fellesråd og kateket og ungdomsprest lønnet av menigheten, alle i 100% stillinger. Kontorfunksjonene er flyttet til et sentralt servicekontor for hele byen, men en 25% stilling beholdes lokalt. Det er noe lønnet kirke- og vaktmestertjeneste.

Menigheten driver et omfattende arbeid for barn og unge i alle aldre, med 2 barnekor, speiderarbeid og ten-sing tilsluttet KFUM/KFUK, klubbarbeid, KRIK, ledertrening for ungdom og filmklubb.

Søndagsskolearbeidet er inne i en fornyelsesprosess. Menigheten arbeider ut fra "Promiseland"-konseptet for å gi et godt tilbud for barna under gudstjenesten.

Tradisjonelt har misjonstanken stått sterkt i Hinna menighet, og mange misjonærer har sitt utgangspunkt her. Utvalget for misjon og

diakoni arbeider aktivt for å bevisstgjøre menigheten på å ta ansvar for hele mennesket, både lokalt og globalt.

Menigheten arbeider ut fra visjonen: Hinna menighet - et sted å vokse.

Menigheten ønsker å være et sted der troen kan vokse og modnes og den enkelte ledes inn i aktiv tjeneste hvor evner og gaver tas i bruk, uansett alder og livsfaser.

For å nå dette målet, har Hinna menighet utarbeidet en generalplan for å gjennomgå sin virksomhet og legge en langsiktig strategi for menighetsutvikling. "Kirken i en bydel i endring" er utarbeidet i samarbeid med Asplan Viak, og er et pionerarbeid når det gjelder menighetsplanlegging. Planen vil være et godt redskap i arbeidet med å utvikle menigheten videre, spesielt med tanke på å være kirke i en bydel med store endringer.

Hinna menighet har gjennom flere år arbeidet med naturlig kirkeveksttenkningen med tilhørende kvalitetskjennetegn. Dette blir reflektert i strategisk handlingsplan som generalplanen munner ut i, og menighetsrådet har gjort vedtak om å knytte til seg en veileder med erfaring fra kirkeveksttenkning.

Vi søker en sokneprest som sammen med stab, menighetsråd og frivillige kan være en leder og pådriver i å virkeliggjøre menighetens planer.

Gudstjenesten som menighetens stor-samling har vært og er et sentralt tema i tenkning og planlegging. Det blir lagt vekt på deltagelse av grupper og kor. Mange frivillige har tjenesteoppgaver under gudstjenesten, og menigheten tilstreber et variert gudstjenesteprogram med sentral, nær og utfordrende forkynnelse. Menigheten har investert i godt A/V-utstyr.

Vi ønsker en sokneprest som kan lede, inspirere og tenke helhetlig i gudstjenestearbeidet.

Bydelen står framfor store endringer. Det er innledet dialog med aktuelle samarbeidspartnere for å utvikle et tilpasset menighetsarbeid for det nye utbyggingsområdet i Jättåvågen. Området vil ha mye tilfeldig trafikk og mange aktiviteter knyttet opp mot sportsarrangement, handel, skole og fritid. Vi leter etter modeller for å være kirke i et sammensatt miljø, i samarbeid og samforståelse med det arbeidet som er knyttet opp til Hinna kirke. Det skal startes menighetsarbeid i Skråtårnet,

og det arbeides med planer for et "bryggekapell" i området.

Vi søker en sokneprest som kan gå aktivt inn i ledelsen av menighetens utviklingsarbeid.

Hinna menighet har sett verdien av å etablere smågrupper som kan gi den enkelte tilhørighet, og gi rom for å lede mennesker til tro og tjeneste. Menigheten har et aktivt Alpha-arbeid og nådegavetenkning har vært et viktig tema gjennom mange år.

Vi søker en sokneprest som kan veilede og oppmuntre slik at menigheten blir et godt sted preget av nærhet og raushet i møte med enkeltmennesker som har ulikt ståsted.

Det er bolig knyttet til stillingen. En enebolig fra 1973 ligger vakkert til i Markveien på øvre Vaulen. Huset inneholder stor stue, kjøkken, tre soverom og bad i hovedetasjen, entre, kjellerstue, toalett, vaskerom, soverom, kontor, boder og vaskerom i sokkeletasjen. Det er utvendig bod og carport.

Målformen er bokmål.

Stillingen lønnes i Stillingskode 0930 sokneprest, ltr. 51-68 i Statens lønnsregulativ.

Vanlige regulativmessige godtgjørelser. Skyss og telefongodtgjørelse etter offentlige satser. Pensjonsinnskudd.

Tilsetningen skjer på de vilkår som til enhver tid gjelder og den som tilsettes må rette seg

- a. etter endringer i lover, tariffavtaler, reglement m.v. samt
- b. avgjørelser som kan influere på tjenestens gjøremål, særskilte samarbeidsområder og tjenestedistrikt.

Søknaden med CV, vitnemål, referanser og attester må være Stavanger bispedømmeråd i hende innen 31. desember 2006.

Nærmere opplysninger ved henvendelse til stiftsdirektør Åge Bognø tlf. 51846270 eller fung. prost Kjell Farestveit tlf. 51905773.

Stavanger bispedømme

Sokneprest i Jæren prosti med Frøyland og Orstad sokn som særskild tenestestad.

Det er ledig stilling som sokneprest i Jæren prosti med Frøyland og Orstad sokn som særskild tenestestad.

Jæren prosti dekkjer kommunane Hå, Time, Klepp og Gjesdal og har ca. 53.000 innbyggjarar.

Frøyland skulekrins i Time kommune og Orstad skulekrins i Klepp kommune fell saman med grensene for Frøyland og Orstad sokn. Soknet vart oppretta som eige sokn 1. jan. 2006, som det første i landet som ligg på begge sider av ei kommunegrense. Heile soknet høyrer til Klepp kyrkjelege fellesråd sitt område. Dei tre andre sokna i denne eininga er Klepp, Orre og Bore. Med det nye soknet er det her om lag 17.500 innbyggjarar som i dag vert betjent av 3 prestar. I tillegg er det 2 prestar i heil og halv stilling som vert lønna ved hjelp av gjevarteneste.

I samarbeidsområdet i Klepp er det tre soknekyrkjer i tillegg til Orre gamle kyrkje frå mellomalderen. Den vert berre nytta ved særlege høve. No er første spadetaket teke til den nye kyrkja på Frøyland og Orstad. Ho skal etter planen byggjast ferdig til vigsling i desember 2008. Kyrkja vil få 640 sitjeplassar og eit utan-dørs amfi. Det vil verta lagt til rette for vid bruk av video og multimedia. Kyrkjelyden har sine gudstenerer på Frøyland samfunnshus medan dei ventar på den nye kyrkja.

I 1994 starta arbeidet med å plante eigen kyrkjelyd i tettstaden som hadde vekse opp rundt Kvernlands fabrikkar. Det viste seg å verta eit vellukka prosjekt. Visjonen dei har, er: "Vi vil sjå menneske kome til tru og bli frimodige etterfølgjarar av Jesus." Verdiane dei har som basis for val og fokusering, er: tilbedande, inkluderande, utrustande, tenande og evangeliserande.

Kyrkjelyden har i mange år nytta "Naturlig menighetsutvikling" som verktøy og arbeider målretta i forhold til dette for at visjonen skal kunne verta realisert.

"Huskyrkjer" og cellegrupper er sentrale i arbeidet blant unge og vaksne. Dei fleste av dei aktive i kyrkjelyden er med i ei av dei 15 cellegruppene. Ungdommane samlast i 3 huskyrkjer med til saman ca. 60 deltakarar.

Ungdomsarbeidet har omkring 150 ungdommar på samlingane sine. Det er 70-80 konfirmantar kvart år.

Det er mange barn og unge i kyrkjelyden. Det frivillige arbeidet spenner vidt, frå baby-song til variert arbeid for tenåringsgruppa. Det er 3 gudstenester i månaden, og det er om lag 250 til stades på kvar av dei. 1/3 av desse er barn og unge. Gudstenestene har ei friare form når det gjeld liturgi. Preikene er ofte knytt til tema og ikkje kyrkja sine tekstrekker. Under gudstenestene er det søndagsskule etter "Promiseland"-konseptet. Ei gruppe av frivillige er med og tek ansvar for nokre av preikene. Lovsangsgruppene leier songen i gudstenestene saman med eit band. 40-50 frivillige er med og legg til rette kvar gong det er gudsteneste på samfunnshuset. På dei årlege medarbeidarfestane vert om lag 200 frivillige inviterte.

I staben i kyrkjelyden er det i tillegg til presten, ein barnepastor, 2 ungdomspastorar, musikalsk leiar og administrasjonsleiar, alle i deltidsstillingar og i vesentleg grad lønna ved gjevarteneste. Å gje tiande er heilt sentralt i tenkinga i kyrkjelyden, og innsamla midlar dekkjer det meste av kostnadene til drift og lønn. Dei 4 sokna i Klepp er saman om ein diakon og ein kateket.

Presten som vert tilsett vil saman med dei to andre offentlege prestane ta del i turnusen med tenesteveker i Klepp, Bore, Orre og Frøyland og Orstad sokn og gjere teneste i alle kyrkjene ved gravferder og vigslar. Gravferder i Frøyland krinsen vert lagde til Time kyrkje. Frøyland og Orstad har ikkje eigen kyrkjegard. I turnusen ligg og besøk på alders- og sjukeheimar. Det er stort og nytt felles kyrkjekontor i Klepp sentrum, der staben har sine kontor og sine møte. Kyrkjelyden på Frøyland og Orstad har i tillegg sine kontor og møte i Speidarhuset på Orstad.

Soknepresten er med i prestefellesskapet i prostiet. Der er for tida 17 prestar, av dei er 5 tilsette av fellelråd. Kyrkjelydane i dei 12 sokna i prostiet er ulike når det gjeld alder og profil. Mange syner stor vilje til å tenkje nytt når det gjeld gudstenestearbeid. Satsing på barn og ungdom står svært sentralt dei fleste stader. Sokneråda vil leggja til rette for at god trusopplæring skjer rundt omkring i kyrkje-

lydane. Det er samlingar for dei vigsla tenestegruppene i prostiet, og det vert lagt vinn på tverrfagleg samhandling og oppfølging av ulønna arbeidarar. Det er stor oppslutnad om dåp og konfirmasjon. Talet på vigslar er og høgt. Prostiet er eit vekstområde når det gjeld økonomi og befolkning. Dei kristne organisasjonane står sterkt i prostiet, og fleire stader ser dei seg sjølv som sjølvstendige forsamlingar. Det er oftast open dialog og godt samarbeid mellom kyrkje og bedehus.

Soknepresten vi søker, skal saman med stab og sokneråd leie kyrkjelyden vidare mot visjonen og gje inspirasjon til dei ulønna arbeidarane. Mykje av arbeidet er basert på team og inkluderer så vel dei lønna som dei ulønna i kyrkjelyden. Vi ser soknepresten som viktig styrking av kyrkja sitt mannskap i prostiet. Oppgåvene i sokna er veksande og framleis er dørene opne for kyrkja sine tenarar.

Det er knytt buplikt til stillinga.

Nynorsk målføre.

Stillinga blir løna som sokneprest ltr. 51-68 i Statens lønsregulativ.

Til løna kjem vanlege regulativmessige godtgjersler. Skyss og telefongodtgjersle etter offentlege satsar. Pensjonsinnskot.

Tilsetjinga skjer på dei vilkåra som til ein kvar tid gjeld og den som vert tilsett, må retta seg

- a. etter endringar i lover, tariffavtalar, reglement m.v. samt
- b. avgjersler som kan influera på tenesta sine gjeremål, særlege samarbeidsdområde og tenestedistrikt.

Søknaden med CV, vitnemål, referansar og attestar må vera Stavanger bispedømeråd i hende innan 08. januar 2007.

Nærare opplysningar kan ein få ved å kontakte stiftsdirektør Åge Bognø tlf. 51846270 eller prost Anne Sofie Haarr tlf. 51770377.

Møre bispedøme

Soknepreststilling i Sandøy sokn i Molde domprosti.

Det skal tilsetjast sokneprest i Sandøy med Molde domprosti som tenestedistrikt og Sandøy sokn som særskilt arbeidsområde. Soknet høyrer til Aukra prestegjeld og inngår i eit samarbeidsområde med Aukra og Midsund sokn. Som ei treårig prøveordning har Møre bispedømeråd vedteke at soknepresten i Sandøy skal ha 25% av tenesta si i Haram og Vatne prestegjeld i Nordre Sunnmøre prosti. Denne tenesta vil for ein stor del bli knytt til Fjørtoft sokn og vert lagd til rettes etter avtale mellom domprosten og prosten i Nordre Sunnmøre prosti. Ordninga har med ressursfordeling og kommunikasjon å gjere, og det vil bli vurdert å gjere henne permanent. Soknepresten i Sandøy er i all si tenesteutøving underlagt domprosten.

Aukra prestegjeld, som etter nyorganisering av prestetenesta framleis blir eit eige samarbeidsområde, femner om dei tre øykommunane Aukra, Sandøy og Midsund med til saman 6292 innbyggjarar. Soknedelinga fylgjer kommunegrensene. Det er 6 kyrkjer i samarbeidsområdet og til saman 9 preikestader. Det vil vere tre sokneprestar i dette området, med bustad i kvar sitt sokn. Kommunikasjonsmiddel i området er bil, ferje og båt. I samarbeidsområdet Haram og Vatne med fem sokn er det permanent tre prestar i full stilling. Fjørtoft sokn ligg eit kvarters ferjereise frå Harøy og har ca 230 innbyggjarar.

Sandøy sokn har eit folketal på 1270. Av desse bur 1172 på Harøy/Finnøy. Det er om lag to timars reisetid til Molde eller Ålesund med ferje/bil. Det er to kyrkjer, på Sandøy og på Harøy. Sandøykyrkja er ei åttekanta kyrkje frå 1812. Harøy kyrkje er 61 år, nyoppussa med kyrkjekjellar og diverse kontor. På Harøy er det gudsteneste annakvar søndag. Kyrkjesøknaden er prosentvis svært god. Det er mange barnefamiliar på gudstenestene. På Sandøya er det gudsteneste om lag ein gong i månaden. Det er og preikestad på Orten og på fiskeværret Ona.

Det er sjukeheim på Harøy, presten gjer teneste her annakvar veke. Soknet har kom-

binert barne- og ungdomsskule. Samarbeidet med skulen er godt.

Utanom soknepresten er det tilsett kontor i halv stilling. Det er vidare kyrkjetenar i heil stilling, diakoniarbeidar i delstilling, kyrkjeverje i halv stilling. Kyrkjelydskontoret ligg i kommunehuset på Steinshamn på Harøy, medan presten har kontor i bustaden på Myklebust. Ein vurderer å flytte også prestekontoret til kommunehuset.

Diakoniutvalet står for eit omfattande diakonalt arbeid, med mellom anna aktivitetsdag for eldre. I soknet er det kristeleg arbeid som dekkjer alle aldrar, og det er mange frivillige medarbeidarar i kyrkjelyden. Det Norske Misjonsselskap har mange foreningar. Kyrkja har kanalisert mykje av sitt arbeid gjennom desse. Samarbeidet med bedehuset og indremisjonen fungerer og svært godt.

Presten har konfirmantundervisninga i kyrkja. Konfirmantane deltek med tenesteoppgåver i gudstenesta og på andre måtar.

Sandøy er ei attraktiv og triveleg øykommune. Her er eit rikt song- og musikkliv og idrettsliv. Alle servicetilbod er godt utbygde med god barnehagedekning, lege, tannlege, fysioterapeut, post, bank og anna. Her er mange naturperler, ein barsk natur og svært gode høve for jakt og fiske. Det er så godt som full sysselsetting i kommunen med små og store mekaniske bedrifter, aktivt fiskarmiljø og mange veldrivne gardar. Kommunikasjonane er godt utbygde. I tillegg til ferje nyttar presten skyssbåt ved besøk på øyane.

Målforma i teneste, skule og kommune er nynorsk. Søkjarar må opplyse om dei kan nytte begge målformer.

Tenestebustaden er ein kommunalt eigd, moderne, god og velhalden bustad på tre etasjar frå 1995. Han ligg fint til i eit bustadområde på Myklebust på Harøy. Det er fire soverom i tillegg til gjesterom. Det er eige opphaldsrom utanom stova, to bad og separat WC. Huset er elektrisk oppvarma, men med peisomn i stova. Det er offentleg prestekontor i kjellarhøgda. Til bustaden høyrer garasje. Bustaden er tenestebustad etter husleigelova § 11-3. Dette gjev leigaren færre rettar enn ved leige av annan bustad.

Møre bispedømme har etablert tilbud om arbeidsvegledning (ABV). Utdanna vegleiarar vert oppmoda til å søkje.

Stillinga vert løna etter hovudtariffavtalen i staten, stillingskode 0930 Sokneprest, lønstrinn 51-63. Innskot i Statens Pensjonskasse. Godtgjersler og tilskot etter dei vilkår som til kvar tid er fastsette. Den som vert tilsett, må rette seg etter a) endringar i lover, tariffavtalar, særavtalar, reglement m.v., medrekna spørsmål om tenesteordning, beredskapsordning, tenestebustad og husleige, og b) avgjerder som kan ha verknad på gjeremåla i tenesta.

Nærare opplysningar om stillinga hos domprosten i Molde, tlf. 71111460, eller Sandøy kyrkjekontor, tlf. 71277990. Sjå også kommunen si heimeside: www.sandoy.kommune.no.

Søknader med CV, referansar og rettkjende kopiar av vitnemål og attestar må vere komne til Møre bispedømmeråd, Julsundvegen 13, 6412 Molde, innan 15.12.2006.

Møre bispedømme

Kapellan i Ålesund sokn under Nordre Sunnmøre prosti.

Det er ledig stilling som kapellan i Ålesund sokn med Nordre Sunnmøre prosti som tjenestedistrikt og Ålesund sokn som særskilt arbeidsområde.

Nordre Sunnmøre prosti omfattar kommunene Ålesund, Giske, Sula og Haram med til sammen 14 sokn og ca 57.000 medlemmer i Den norske kirke. Det er 16 prestestillingar i prostiet fordelt på 6 samarbeidsområder. Ålesund sokn utgjør sammen med Volsdalen sokn et samarbeidsområde, og kapellanen i Ålesund skal også gjøre noe tjeneste i Volsdalen.

Ålesund er en by med særegen arkitektur og mektig natur. Den er en viktig handelsby for Nordvestlandet. Næringslivet er dominert av virksomheter knyttet til fiske og skipsfart.

Ålesund sokn omfattar sentrum av byen og Nørøy vest, bydelene Aspøy, Skarbøvik og Hessa. Folketallet er om lag 9000. Volsdalen

sokn ligger på Nørvøya og har et folketall på 4.500.

Menighetens hovedkirke, Ålesund kirke på Aspøya, tar ca 750 mennesker. Den har ukentlige gudstjenester, stabile besøkstall og en omfattende konsertvirksomhet.

Menigheten eier også en kirke/menighetshus i Skarbøvik med plass til ca 180 mennesker. Skarbøvik kirke huser først og fremst menighetens frivillige virksomhet. Kirken sto ferdig i 1995 og er godt utstyrt for både gudstjenester og en mangfoldig virksomhet blant alle aldersgrupper. Aktiviteten i kirken består i hovedsak av formiddagstreff, barnekor, ungdomsklubb og basarer i tillegg konfirmantarbeid. Konfirmantkullene har de siste årene i gjennomsnitt vært på ca 60. Det er for øvrig ca 120 dåp, ca 85 begravelser og 35 vigslar i soknet hvert år.

Kapellanen har ansvaret for barne-, ungdoms- og konfirmantarbeidet. Menigheten prøver å bygge opp et stabilt ungdomsarbeid i tilknytning til konfirmantarbeidet, og kapellanstillingen har særlig vært knyttet til dette de siste årene. Det er bygget opp en praksis at kapellanen har med seg ca 20 unge ledere gjennom konfirmantåret. I barnearbeidet satser menigheten særlig på kirkens faseprogram for 4-, 6- og 11-åringer. Det er svært godt samarbeid med skolene og barnehagene i byen. Ålesund sokn samarbeider med 5 skoler: 3 barneskoler, en ungdomskole og en videregående skole. I tillegg er det samarbeid med 7 barnehager og en barnepark.

Andre institusjoner i byen er Ålesund sykehjem og Ålesund kretsfengsel. Ålesund menighet er også nært knyttet til Ålesund og Volsdalen menighetspleie, et over 100 år gammelt diakonalt arbeid i byen. Menighetspleien har i dag to deltidsansatte som særlig utfører besøkstjeneste overfor eldre og arrangerer sammenkomster for disse.

Ålesund menighet er for øvrig i gang med å gjennomgå menighetsarbeidet med blant annet "Naturlig menighetsutvikling" som verktøy.

Kapellanen vil arbeide i et presteteam sammen med soknepresten i Ålesund, soknepresten i Volsdalen og prosten, som i en del av sin stilling gjør menighetsprest-tjeneste i samarbeidsområdet. Prestene i

Ålesund sokn er i ferd med å gå over til tjenesteuke i turnus sammen med soknepresten i Volsdalen. Hver prest gjør tjeneste hver 4. uke og vil få i snitt ca 3 begravelser hver uke. I tillegg til prestene har Ålesund sokn stillinger som diakon, kantor, kirketjener, daglig leder og kontorsekretær.

Kommunikasjonsmessig er Ålesund lett å betjene. Hele soknet kan nås på ca 10 min med bil. De fleste begravelser skjer på Ålesund krematorium. Ålesund sokn har gode kontorer ca. 300 m fra Ålesund kirke.

Til stillingen hører kommunal tjenestebolig på ca 180 m². Den er en del av en vertikaldelt tomannsbolig og ligger i et villaområde på Slinningsodden med praktfull utsikt til fjord og fjell. Boligen ble totalrenovert i 2004. I underetasjen er det tre soverom, bad, toalett, et mindre vaskerom, gang og to bodere. I hovedetasjen er det stue, kjøkken, to soverom, toalett og gang. Varmepumpe er installert. Boligen er tjenestebolig etter Husleieloven § 11-3. Dette gir leieren færre rettigheter enn ved leie av annen bolig.

Ålesund kommune er nøytral med hensyn til målform. Ålesund og Volsdalen menigheter er bokmålsmenigheter mens prostiet for øvrig bruker nynorsk. Søkere må opplyse om de kan bruke begge målformer. Kvinner oppfordres til å søke.

Stillingen lønnes etter hovedtariffavtalen i staten, stillingskode 0922 Kapellan, lønnstrinn 44 - 50. For personer med særskilt kompetanse kan stillingskode 0930 Sokneprest med lønnstrinn 51-68 vurderes. Innskudd i Statens pensjonskasse. Godtgjørelser og tilskudd etter de vilkår som til enhver tid er fastsatt. Den som blir tilsatt, må rette seg etter a) endringer i lover, tariffavtaler, særavtaler, reglement m.v., herunder også spørsmål om tjenesteordning, beredskapsordning, tjenestebolig og husleie, og b) bestemmelser som kan ha innvirkning på gjøremålene i tjenesten.

Nærmere opplysninger kan fås hos prosten i Nordre Sunnmøre prosti, tlf. 70101760, og på menighetens hjemmesider under www.kirken.no.

Søknad med CV, referanser og rettkjente kopier av vitnemål og attester sendes Møre bispedømmeråd, Julsundvegen 13, 6412 Molde innen 15.12.06.

Sør-Hålogaland bispedømme

Sokneprest i Sør-Helgeland prosti med tjenestested Vega – 2. gangs utlysning.

Vega kommune ligger "midt i Norge - midt i havet" og består av ca 6.000 øyer, holmer og skjær. Vega sokn er identisk med Vega kommune. De fleste av de ca 1.300 innbyggerne bor på hovedøya, mens det bor ca 30 på øya Ylvingen.

I 2004 kom en stor del av Vegas kulturlandskap inn på UNESCOs verdensarvliste. Statusen ble gitt fordi fiskere og bønder gjennom de siste 1.500 årene har opprettholdt en bærekraftig levemåte i et værhardt område tett sør for polarsirkelen, bl.a. basert på tradisjonen med ærfugl drift. Vega-øyene gir muligheter for et rikt og variert friluftsliv: Her er en fantastisk skjærgård med muligheter for båtliv og fiske og her er skog og fjell med oppmerkede turstier.

Kystnaturen er rammen omkring liv og virke. Både menighetsråd og kirkestaben er opptatt av at kystkulturen blir ivarettatt i det kirkelige arbeidet, bl. a. ved en årlig gudstjeneste i kystlagets museum på Vegstein. På Ylvingen finnes et festningsanlegg bygd av tyskerne under 2. verdenskrig. Hvert år arrangeres det friluftsgudstjeneste i tilknytning til dette anlegget.

Vega sokn har to kirkehus: Vega kirke som ligger på hovedøya og Ylvingen kapell som ligger på naboøya innenfor Vega. Ifølge gudstjenesteforordningen skal det holdes 64 gudstjenester i soknet hvert år. Alle gudstjenester og kirkelige handlinger i Vega kirke overføres til Vega omsorgssenter. Forøvrig er det andakt hver tirsdag på en av stuene på omsorgssenteret. Soknepresten har et godt samarbeid med personalet på omsorgssenteret.

I 2005 var det 14 dåp, 14 konfirmanter og 28 begravelser. Det er ca 4-5 vielser i året. Konfirmantene deltar med drama, opplesning, bønner o. l. i 3-4 Ung messe i løpet av konfirmanttida.

Menigheten betjenes av kirkeverge og organist i deltidsstillinger, og kirketjener/kirkegårdsarbeider i 100% stilling, samt at det er en frivillig klokkertjeneste.

Menighetsrådet har oppnevnt et diakonitvalg, et kirkemusikalsk utvalg og en redaksjonskomité for menighetsbladet. 4-åringene

får Barnas Kirkebok, og i samarbeid med skolen kjøpes det inn og deles det ut bibler til 5. klassingene. Det er et tett samarbeid med skolen når det gjelder skolegudstjenester, klassebesøk i kirka og besøk i klasser på skolen. Frivillige driver lørdagsskole for barn i 4-12-årsalderen. Lørdagsskolen deltar med sang o. l. i et par familiegudstjenester hvert år.

Soknepresten er med i kommunens tverrfaglige samarbeidsorgan for skole, barnehage og helse- og sosialetater, og har også vært aktivt med i kommunens kursing av kommunalt ansatte. Det er et godt samarbeid mellom sokneprest og skole, barnehage og kommune. Soknepresten blir godt tatt imot og får mange interessante faglige utfordringer i samarbeidet med de ulike sektorene i kommunen. Det er en fordel at menigheten har kontorer i rådhuset.

Menigheten eier Vega frivillighetssentral og er medeier i Radio Vega.

Med stillingen følger tjenestebolig. Den ligger i kommunesenteret, Gladstad, like ved den gamle prestegården, og nær kirke og rådhus.

Vi vil vektlegge personlig egnethet til stillingen.

Kvinner oppfordres til å søke.

Stillingen lønnes etter Statens regulativ og er plassert i lønnsplanet 51-68. I tillegg kommer særlige regulativmessige godtgjøringer.

Skyssgodtgjørelse utbetales etter Statens regulativ. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til prosten i Sør-Helgeland på tlf. 75009550, eller ved å ringe Sør-Hålogaland bispedømmekontor på tlf. 75548550.

Søknad med CV, referanser, bekreftede vitnemål og attester sendes Sør-Hålogaland Bispedømmeråd, Tolder Holmers vei 11, 8003 Bodø innen 12.01.07.

Se også utlysning på www.aetat.no og www.kirken.no/sor-haalogaland.

Sør-Hålogaland bispedømme

Ledig stilling som kapellan i Vesterålen prosti med særskilt tjenestested Øksnes – 2. gangs utlysning.

Øksnes sokn, sammenslått fra 2005 av Langenes og Øksnes sokn, sammenfaller med Øksnes kommune. Her finner du vel 4.600 innbyggere som bor i et naturskjønt område ut mot havet og har fisk som hovednæring. Myre er kommunenes sentrum med 2.500 innbyggere.

I Øksnes kan du oppleve nytrukket, sprellende sei og torsk, speilblankt hav, midnattssol, feiende høststormer, stjerneklare vinternetter og flammende nordlys. Vi har fjell, myrer, fiskevann, øyer og fine hvite strender.

Vesterålen omfatter kommunene Andøy, Sortland, Hadsel, Bø og Øksnes. Prostiet består av 10 sokn med i alt 10 prestestillinger. De nye tjenesteordningene er implementert i prostiet. Vesterålen prosti er et beredskapsområde og beredskapsvaktene går på omgang mellom prestene. Det arrangeres jevnlig samlinger for prestene i prostiet, med både faglig og gudstjenstelig fellesskap.

I Myre kirke (fra 1979) er det kontorfellesskap for alle i staben.

Kommunal tjenestebolig er bygd i 1992 og ligger like ved Alsvåg kirke, 10 km fra Myre. Den har et bruttoareal på 260 m². Aktuelle distanser fra kapellanboligen: Myre 10 km, Sortland 40 km, Stokmarknes flyplass/sykehus ca. 60 km, Harstad 120 km, Evenes flyplass 170 km, Svolvær 120 km. Fra Sortland er det gode bussforbindelser til flyavganger/ankomster på Evenes og Stokmarknes.

Vi vil vektlegge personlig egnethet til stillingen.

Kvinner oppfordres til å søke.

Målform i kirke og skole er bokmål.

Stillingen som kapellan lønnes etter Statens regulativ i lønnskode 0930: Sokneprest og er plassert i lønnsplanet l.tr. 51-68. I tillegg kommer særlige regulative godtgjøringer. Skyssgodtgjørelse utbetales etter Statens regulativ. Pensjonsinnskudd i Statens Pensjonskasse.

Nærmere opplysninger om stillingen kan fås ved henvendelse til prosten i Vesterålen på tlf. 76164030, eller ved å ringe Sør-Hålogaland bispedømmekontor på tlf. 75548550.

Søknad med CV, referanser, bekreftede vitnemål og attester sendes Sør-Hålogaland Bispedømmeråd, Tolder Holmers vei 11, 8003 Bodø innen 12.01.07.

Se også utlysning på www.aetat.no.
For mer utfyllende opplysninger om stillingen se www.kirken.no/sor-haalogaland.

Aktuelt fra Luther Forlag

Jann G. Andås

MELLOM LEVENDE OG DØDE

Begravelsesbyrået i arbeid

I *Mellom levende og døde* forteller en nestor i bransjen fra det daglige livet på kontoret i et begravelsesbyrå, om møtet med de pårørende, om alle praktiske valg som skal tas, om lover og forordninger, om alternativer og muligheter, kort sagt om alt det praktiske som må ordnes i forbindelse med et dødsfall.

Forfatteren skriver personlig, i et enkelt og direkte språk, krydret med eksempler og historier både fra fortid og nåtid, noe som gjør boken til noe mer enn en ren håndbok.

Kr 198,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Aktuelt fra Luther Forlag

Lois Rock

BARNAS EGEN BIBEL

Oversatt av Eli Haugen
Illustrert av Christina Balit

100 av de mest kjente fortellingene fra bibelen, fortalt på en levende og sjarmerende måte, til glede og ettertanke både for barn og voksne. Moderne design, særpregete illustrasjoner og fargerike oppslag gir leselyst og beriker leseopplevelsen.

Kr 198,-

Luther Forlag

Besøk oss på: www.lutherforlag.no

Returadresse:
Luther Forlag
Grensen 3
0159 OSLO

UTKOMMER annenhver uke på Luther Forlag og redigeres av praktikumsrektor Halvor Nordhaug, rektor Vidar L. Haanes, prost Jan Otto Myrseth og kapellan Sunniva Gylver.

REDAKSJON

Luthersk Kirketidende, v/Eyolf Berg,
Luther Forlag, Grensen 3, 0159 OSLO
Red. sekr.: Eyolf Berg
Tlf. 91 17 65 37
e-post: redaksjon.lk@lutherforlag.no

LESERINNLEGG til Luthersk Kirketidende mottas med takk, og kan sendes til ovenstående e-post adresse.

ABONNEMENT, ADRESSEENDRING O.L.:

Luthersk Kirketidende v/Bjørg Gjelsvik,
Bok & Media AS, Grensen 3, 0159 OSLO.
Tlf. 22 00 87 70. Fax. 22 00 87 71.
e-post: bjorg.gjelsvik@bokogmedia.no

Pris kr. 490,- pr. år for Norge. Utlandet kr. 550,- pr. år.
Kontonummer: 3000.14.73669

ANNONSEPRISER

Det er muligheter for følgende 7 annonsemoduler i LK:

1. *1/2 kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 61 mm) kr 375,- +moms
2. *Kvartside* (Høyde 42 mm, bredde 127 mm) kr. 615,- +moms
3. *Halvside* (Høyde 177 mm, bredde 61 mm) kr. 1090,- +moms
4. *Halvside* (Høyde 85 mm, bredde 127 mm) kr. 1090,- +moms
5. *3/4 side* (Høyde 130 mm, bredde 127 mm) kr 1700,- +moms
6. *Helside* (Høyde 177 mm, bredde 127 mm) kr. 1940,- +moms
7. *Dobbelside* (Høyde 177 mm, bredde 2x127 mm) kr. 3500,- + moms.

ISSN 0332-5431

